

Коментарії до закликів Літанії до Пресвятого Серця Ісуса

Історія Літанії до Пресвятого Серця Ісуса

Червень присвячений Ісусу Христу, якому ми в цей час поклоняємося особливим чином у богослужіннях, присвячених Його Пресвятому Серцю. Як навчав папа Лев XIII (+1903) Серце Ісуса - це «символ і яскравий образ безмежної любові Ісуса до вірних». Червневі богослужіння з'явилися досить пізно, лише в XIX ст. Культ Серця Ісуса вже був започаткований святою Маргаритою Марією Алякок (1647-1690) - французькою монахиною візиткою. 16 червня 1675 р., коли сестра Маргарита Марія Алякок молилася у каплиці монастиря у Паре-ле-Моніалі у Франції, Господь Ісус з'явився перед нею втретє. Він сказав їй тоді: "Ось Серце, яке так сильно полюбило людей, що нічого не жаліло аж до виснаження і винищення себе, щоб їм дати докази своєї Любові".

Ісус дав св. Маргариті Марії Алякок, дванадцять обіцянок щодо шанувальників Його серця:

1. Я дам їм благодаті, необхідні в їхньому стані.
2. Я встановлю мир у їхніх родин.
3. Я потішатиму їх в усіх труднощах.
4. Я стану їх безпечним портом у житті, а особливо в годину смерті.
5. Я благословлятиму їх у їхніх починаннях.
6. Грішники знайдуть у Моєму Серці джерело та океан милосердя.
7. Холодні душі стануть ревними.
8. Ревні душі незабаром досягнуть досконалості.
9. Я благословлятиму оселі, в яких будуть вшановувати образ мого Серця.
10. Імена тих осіб, які поширюватимуть це богослужіння, будуть записані у Моєму Серці.
11. Я дам священикам дар зворушити найбільш закам'янілі серця.
12. У надмірі милосердя Мого Серця я обіцяю всім, хто прийматиме Святе Причастя у Перші п'ятниці місяця дев'ять місяців поспіль з метою винагороди за гріхи, що Моя любов дасть їм благодать покаяння, що вони не помруть у гріхах, ні без Таїнств, і Моє Серце буде їм впевненим прибіжищем в останню годину життя.

Значна подія в поклонінні Серцю Ісусу відбулася в Марселю, коли в місті в 1720 році спалахнуло інфекційне захворювання - холера. Єпископ цього міста вирішив шукати допомоги у Милосердному Серці Ісуса. Спеціальним указом було наказано урочисте посвячення його дієцезії Пресвятому Серцю Ісуса. Ледь закінчився покальний спів, і це заразне шлунково-кишкове захворювання почало швидко стихати. Через рік після закінчення епідемії марсельський ординарій повелів відправляти Новенну до Пресвятого Серця Ісуса.

Червневий молебень складається з двох основних елементів:

- поклоніння Пресвятому Таїнству
- Літанія до Пресвятого Серця Ісуса.

Нинішня літанія має 33 заклики, що означає символічну кількість років життя Ісуса на землі.

Упорядкування закликів літанії до Божественного Серця складає логічне ціле. Є три частини:

- Перша частина стосується відносин Ісуса до Отця і Святого Духа. Відмовляючись цю частину, ми вступаємо в споглядання відносин Серця Ісуса зі Святою Трійцею.
- Друга частина закликів стосується якостей Серця Ісуса.
- Третя частина літанії підкреслює відношення Божого Серця до людей.

Усі заклики в цій літанії мають глибоке посилення на Святе Письмо. Більшість з них є майже буквальними цитатами з Біблії, а інші натхненні нею. Кожному заклику передують фрази: *Серце Ісуса*. Під цими двома словами ми маємо на увазі самого Христа, який любить нас своїм Серцем. Це Серце є символом Милосердя і Любові, які Христос має до людей. «Якщо хто спраглий, нехай приходиться до Мене, і п'є. Хто вірить у Мене, як каже Писання, ріки води живої з нутра його потечуть» (Йн 7, 39). Цими словами Ісус розкрив найглибшу таємницю свого Серця. Це - джерело живої води, яке означає Святого Духа. Іншими словами, дари Святого Духа надходять із середини, із Серця Христа Господа.

Літанія до Серця Ісуса це змістовний підсумок усього Євангелія, тобто Доброї Новини. Недарма Папа Пій XII в енцикліці *Haurietis aquas* назвав культ Серця Ісуса найдосконалішим на практиці актом сповідання християнської віри.

Серце Ісуса, Сина Предвічного Отця

Син Божий ставши Людиною, отримав Ім'я Ісус і Його людське Серце являється водночас Серцем Сина Отця Предвічного.

Дивлячись на дитину зазвичай думаємо про батьків – чи з вигляду вона подібна до батьків? В родині часто застановляються, від кого має коси, від кого успадкувала колір очей. Тішимося знайденою подобою. Радіємо коли зустрінемо особу добре виховану і не раз приходить думка, що це напевно школа рідної домівки, приклад Татка і Мами. Часом самі себе ловимо на вживанні тих самих слів, які говорили наші батьки. Хоч і пройшло багато років від часу коли ми вчилися розмовляти і ходити, в наших словах відчувається мова нашого Батька чи Неньки. Мимоволі наслідуємо батьківські жести, хоч може вже вони на тому світі, то сьогодні вони тут присутні, в нас. Вони є в нашій вражливості, в нашому мисленні, відчутті, словом – в нас самих.

Літанія до Пресвятого Серця Ісуса розпочинається дуже «родинно». Припоминає нам, чийм Сином є Ісус Христос. Це є дуже важливо, бо дивлячись на Ісуса можемо пізнати і зрозуміти яким є Бог. Що це означає, що Він є Отцем?

«Аж так Бог полюбив світ, що дав свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Ці зворушливі і красиві слова промовляє до нас цей власне Син. Показує нам Особисту Таємницю – Сенс власного життя. Господь Ісус хоче поділитися зі мною і з тобою найціннішим – тим, Ким Він є. Розпочинаємо місяць присвячений Пресвятому Серцю Ісуса – це означає, що будемо розважати найважливішу з таємниць нашої віри: що Господь Бог незбагнений і безкінечний, став дуже близьким до нас. Що Предвічний Син Отця став людиною такою, як ми. Коли зачався під серцем Марії, не перестав бути з'єднаним з Отцем.

Дванадцятирічний Ісус в Єрусалимському Храмі говорить до Марії і Йосифа: «Хіба ви не знали, що Мені треба бути у справах Мого Отця?» (Лк 2, 49). Під час хрещення Ісуса над річкою Йордан і під час преображення на горі Табор було чути голос Отця: «Ти – Син Мій улюблений, Тебе Я уподобав» (Лк 3, 22). Також Ісус говорить про себе: «Отець у Мені, а Я - в Отці» (Йн 10, 38). Коли святий Тома просить Вчителя, щоб їм, апостолам, показав Отця, Ісус відповідає йому: «Стільки часу Я з вами, і ти не знаєш Мене, Филипе? Хто Мене бачив, той і Отця бачив» (Йн 14, 9). Запитаний на суді через Каяфу, чи Він є Сином Божим, Ісус рішуче стверджує, хоча знає, що за цю відповідь, має заплатити життям. Смерть Ісуса була підтвердженням усього, що Він про себе сказав.

Коли возносився на Небо після страсної смерті і воскресіння, тож все такі нас не залишив. Власне тепер, під час цього розважання ми є близько Нього. В Пресвятих Дарах є присутній Він сам. Для нас, котрі тут стоїмо на колінах, б'ється Його Господнє Серце, Серце Сина Предвічного Отця.

Дивімося на це серце, і побачимо Серце Бога. Ісус робив все те, що бачив у свого Отця. Коли з радістю дивився на своїх учнів, коли доторкався прокажених, коли пригортав дітей, коли навчав людей краси і добра, коли в кінці взяв на себе наше зло – в цьому всьому був подібний до свого Отця. Наша релігія є дуже «родинною» - найбільші таємниці Господь нам розповів, вживаючи близьких і зворушливих слів: «Отець», «Син», «любов» і «єдність». Тож в таємниці Пресвятої Трійці є щось з родини. Варто це сьогодні чітко побачити, взяти з собою додому після цієї адорації – Бог є немов би

Родина Трьох Божих Осіб, Бог любить мене, хоче щоб я перебував у Його домі. Бог любить мене як свого Сина. Бог любить і хоче спасти мою родину.

Тому то Синові Божому, який з любові до нас став людиною і зійшов на землю, винні ми славу найвищу. Наш молебень скерований до живого Ісуса, котрий любить нас своїм Серцем.

Але не тільки це фізичне, Божественно – людське Серце хочемо в цьому молебневі прославити. Серце є символом любові. Хочемо вшанувати власне цю любов нашого Спасителя, котра привела Його на землю, завела на хрест і дала нам Євхаристію. На ці і інші вияви любові Спасителя будемо старатися відповідати любов'ю.

Серце Ісуса, в лоні Діви Матері Святим Духом утворене

Кожна історія має свій початок, також й ця, яку ми називаємо життям. Кожен з нас колись був під серцем матері, оточений теплом, турботою та любов'ю. Навіть під час вагітності ми чули звуки слів, які вимовлялися поруч, ми отримували різні сигнали від оточення, ми відчували, коли хтось торкається до живота нашої матері. Коли ми нарешті оголосили про своє народження плачем, руки наших батьків прийняли нас у цей світ. Ці початки ховаються десь глибоко в людській пам'яті, ми потім переносимо їх по життєвих стежках, унікально, як імена батьків, власні історії, які колись перепліталися, щоб ми могли прийти у світ. Так само, як на небі немає двох однакових зірок або однакових ромашок на галявині, так кожна людина унікальна від самого початку. Кожен також повинен бути обдарований унікальною любов'ю.

Початки Біблія розпочинаються з дуже ніжною та сімейною любов'ю. З розповідей перших батьків, для яких Бог був як мати і батько. Адам і Єва отримали прекрасну і вдячну заповідь від люблячого Бога - "бути плідним і розмножуватися". Творець хотів, щоб люди наповнили весь світ. Тоді, незважаючи на гріх і всі страждання, які диявол приніс на світ, Бог не забув своїх дітей. Кожна людина, яка зачата з любові батьків, бере своє тіло від них, але отримує безсмертну душу безпосередньо від Бога. Кожен лист

Святого Писання прославляє життя, яке Бог дарує людям, життя, захисником і гарантом якого є Бог.

Серце Ісуса також було вразливим на самому початку. Коли Марія зачала від Святого Духа, життя Спасителя розпочалося так само, як життя кожної людини. Вагітність, під час якої Марія подорожувала та допомагала Єлизаветі, потім пологи в складних умовах та дитинство життя в бідності. Тому з самого початку Божественне Серце Ісуса черпало не лише з любові Вічного Отця, але й з любові людських сердець Марії та Йосифа. Не було б Євангелія, яке дало б нам віру, надію та любов, не було б чудес Христа, Його піклування про бідних та дітей, Його вчення та всіх справ взагалі, якби не Його Непорочна Мати та св. Йосиф, опікун Ісуса. Бог міг би врятувати нас по-іншому, але ви можете бачити, що Він не хотів це робити без своєї Сім'ї, бо з самого початку Він створив нас не для самотності, а для спільноти.

Окрім Ісуса та Його Непорочної Матері, - кожна людина зачата у первородному гріху, успадкованому від перших батьків. Тому ми несемо не лише те, що є великим і прекрасним, але й схильність до зла, егоїзму та самотності. Нам ще потрібно бути обережними, щоб не стати егоїстичними та самодостатніми. У цьому суть гріха гордості. Як часто ми чуємо це в наших розмовах, як часто ми думаємо таким чином, що можемо впоратися самі і нам нікого не потрібно. Є домогосподарки, які домашнім не дозволяють нічого робити, тому що вони завжди все роблять найкраще. "Якщо ви не робите це самостійно, це не робиться правильно", - ми часто чуємо слова наших рідних та друзів. Або - "якщо ти не піклуєшся про себе, ніхто про тебе не піклується". Сьогодні під час молитви і роздумів ми можемо відкрити велику дію Бога. Я хочу допомогати, але також приймати допомогу, коли це потрібно. Так нас вчив Той, чиє Серце Дух Святий утворив в лоні найгарнішої з жінок.

Або:

У першому заклику ми роздумували про божественне походження Ісуса Христа та Його нескінченну вічну любов. Зараз ми поговоримо про Його людське, часове походження, Його створене, людське кохання.

Це єдиний заклик в Літанії до Пресвятого Серця Ісуса, в якому згадується Марія, Його Мати. Пам'ятаючи її великі привілеї: материнство і дівоцтво, ми маємо можливість віддати їй всю належну честь і любов. Дуже правильно, що Марія не забута в цій літанії; бо Вона має тісні стосунки з Ісусом Христом. Вона подарувала Йому людське життя, якого Він раніше не мав.

Вчення Церкви зазначає, що Марія є справді, а не образно Матір'ю Ісуса Христа-Людини. Вона - Мати Втіленого Слова, яке не лише жило у прийнятій людській природі, але прийняло її назавжди, як свою власну другу природу.

В хвилину Благовіщення ангел сказав Марії: "Дух Святий зійде на тебе, і сила Всевишнього тебе отінить" (Лк 1, 35). Тому ми завдячуємо Святому Духу, що Марія, будучи дівою, могла стати матір'ю. Ми приписуємо цю роль Святому Духу, тому що Божа любов особливо помітна в цьому творі. Це відбулося через любов, і тому має особливий зв'язок із Святим Духом, який є сутнісною Любов'ю - між Отцем і Сином. Ми зазначимо, що в Ісусі Христі, втіленому Сині Божому, є лише одна Божественна Особа, яка є остаточним онтологічним предметом для Його обох природ: божественної та людської. Ці природи пов'язані, але не змішані. Ми не в змозі повністю зрозуміти цю таємницю. Але певне явище у фізичному світі може трохи проілюструвати цю істину: коли, наприклад, наливаєш олію у склянку води, обидві речовини будуть разом в одній склянці, але вони ніколи не змішуються повністю.

Ісус Христос хотів мати чисту діву матір, «Непорочно Зачату». Він прийшов у світ, щоб звільнити людей від гріха, тому не міг дозволити, щоб Його Матір була заплямована гріхом, навіть первородним.

Ісус Христос є нащадком Адама, тому що Його Мати була дочкою Адама. У той же час він, однак, не був нащадком Адама, але був новим Адамом, бо не маючи батька на землі, він не успадкував жодного гріха, переданого нам нашим батьком Адамом. Марія дала життя нашому Спасителю. Її кров текла в Його жилах. Ця кров - ціна нашого спасіння і освятить світ до кінця віків. Серце Марії регулювало биттям серця Ісуса протягом декількох місяців. Через Марію ми надійно дійдемо до Ісуса. Вона сказала це в Кані Галілейській: "Зробіть, що тільки Він вам скаже" (Йн 2, 5)

Серце Ісуса, зі Словом Божим сутнісно з'єднане

Ми, люди, живемо мов в невидимому океані. Хтось ходить по бульвару ріки Дніпро, блукає підземними коридорами, залишається вдома або летить над землею - оточений потоками слів. Мільярди імпульсів, цілі потоки інформації, подорожують повітряними та радіохвилями, по кабелях... Голоси молодих та старих людей, голосні чи переходячі в шептані, несуть між собою те, що робить нас людьми. Вони інформують про прибуття поїзда і - вимовлені приголомшливим голосом - оголошують про смерть найближчої людини. Вони, як вогонь, несуть прокляття чи насильство, або оточують нас визнанням кохання. Кожен з нас живе в цьому невидимому людському океані слів, і кожне слово щось означає.

В едемському саду Бог дав своєму коханому синові завдання: назвати все живе. Адам дав імена рослинам і тваринам, він спілкувався з Євою, а також - із самим Богом. Йому, нескінченному і незбагненному, довелося вдаватися до використання наших людських слів, щоб бути поруч з нами, щоб розповісти про себе. Навіть після первородного гріха ми чуємо Творця, який пояснює людям наслідки їхнього гріха; виникнуть труднощі в розмові між ними. Брехня демона, древнього змія, також отруїла людську мову. Однак Бог не перестав говорити людям, і ті, хто почув Його голос, зрозуміли, наскільки Його слова відрізняються від людських слів. Людська мова іноді схожа на пісок, а слова Бога - скеля спасіння. Грязьову брехню омиває живе джерело

Божої правди, що міститься в словах пророків; Слово Боже триває вічно, через нього, як ми співаємо в псалмі, виникли небеса. Коли людські слова провалюються, то Божі слова стають немов світло, яке освітлює нерівні стежки.

Людські слова занадто малі, щоб розповісти про Тайну Божу; наприкінці свого Євангелія святий Йоан шкодує, що "усього світу не вистачило б книг для написання", щоб точно переказати вчинки Ісуса. На початку свого Євангелія він називає Його «Словом». "In principio erat Verbum ..." - на початку було Слово Боже, і через нього постало все, від найменшого атома до найбільшої галактики. Це Слово не є звуком, це навіть не те, що написано в Біблії. Світ і Свята Біблія - це як відображення Слова, а воно само - це Бог. Через вічний Божий Розум, завдяки якому сам Творець пізнає себе і любить. Ми говоримо тут про найбільшу таємницю, про таємницю Святої Трійці.

Коли ми стаємо на коліна перед Пресвятим Таїнством, у нас, мабуть, є найкраща можливість розмірковувати над цими тайнами. Слово Боже, відображене в кожному творінні, особливо в людині, нагадане нам у Біблії, насправді є живою Особою, Сином Божим. Це Слово стало тілом, об'єднавшись із людським серцем. Ось чому наша релігія - це не лише «релігія книги», де найважливіше - це книга, сповнена слів пророків та євангелістів. Ні - наша релігія - це релігія «живої книги Божественного Серця», відкритої нам під час цієї адорації, відкритої в святих таїнствах, особливо під час Святої Меси. Якщо буде в нас бажання вислухати це «Божественне мовчання», якщо ми сприймемо кожне слово Біблії з повагою та слухатимемо інших людей, це також випрямить наші слова, вилікує джерело мови, яким ми можемо іноді образити навіть наших близьких. Як пише св. Яків: "тими самими устами благословляємо Бога і проклинаємо створених Ним людей", створених на Його образ і подобу. Повірмо, що Боже Слово має силу змінити нас.

Серце Ісуса, безмежної величі

Нам не доведеться йти до королівського двору, щоб зрозуміти, що таке величність. Схід сонця, панорама високих гір чи сила моря - перед такими речами людина відчуває себе маленькою. Навіть звичайні дерева в лісі величні, з їх мільйонним листям, гілками, що звисають високо над людськими головами. На нічному небі світяться зірки. Кожен, хто коли-небудь пролітав літаком, безперечно пам'ятає перший момент з пташиного польоту, коли можна побачити простори землі та малість людей. Бо щось величним для нас, є більше за нас, але не тільки. Бо величність походить не тільки від величі, але й від краси.

Краса природи, навіть квіти в домашніх садах або хмари, що піднімаються над нашим містом, доступні кожному; це вчить нас ще однієї величі, невидимої. Бо все творіння проголошує славу Божу! "Творець благословен навіки". Сліпоту до Божої величності, промені якої пронизують нас красою та пишністю світу, святий. Павло в Посланні до римлян навіть називає дурістю. Люди, які через красу світу не пізнали Бога, глухі до труб Божої слави, якими лунає кожен схід сонця. Вони не розуміють про Кого співає все творіння.

Цікаво, що Бог, щоб відновити наш зір, обрав шлях на перший погляд, не дуже величний. Адже Господь Ісус не був велетнем - Він не трусив основами землі, не викликав страшних штормів, не літав, Його не носили ангели. Він говорив з нами як звичайна людина, і Його чудеса дуже смиренні. Справжня велич завжди покірна - лише великі люди можуть бути покірними. Св. Ігнатій описує у своїх *Духовних вправах*, як Бог

і диявол призивають людей під два знамена. Сатана описується як сидячий на троні диму і вогню, на високому місці. Ісус Христос, наш добрий Господь і Спаситель, на рівнині між своїми людьми, простий, смиренний, але і прекрасний. Людина повинна вибрати одне із знамен. Зло рекомендується людині як сильне і вражаюче, але його сила насправді схожа на дим, і його поява викликає огиду. У Книзі Одкровення написано, що Господь Ісус ударом своїх вуст знищить твори демонів - стільки знадобиться, щоб розвіяти ілюзії, що диявол править на землі. Не можна прикидатися величністю - тільки той може, хто її має, хто справжній і прекрасний. Це Господь Ісус.

У Пресвятому Таїнстві Його Божественна Величність закрита, щоб ми могли звільна пізнавати, що любов є найкрасивішою, а смирення - найбільш захоплюючим. Ми мусимо цього навчитися самі і подавати приклад своїм близьким, подружжю та дітям. Господь Ісус хоче, щоб ми бачили Його величність у всій природі, у кожній добрій справі, здійсненій для Нього, нарешті - в Пресвятому Таїнстві, де прихована Його нескінченна Величність. Господи Ісусе, дозволь мені завжди любити те, що є чудовим і прекрасним.

Або:

Наш Спаситель є нескінченно величний, бо Він є Божим Сином. “Навіть якщо б Мудрість всіх людей та ангелів об'єдналася б — говорить св. Гертруда — не була б спроможною сформулювати єдиного слова, котре могло б віддати значення нескінченної величі Ісуса.

Велич це свого роду досконалість, авторитет, який підсвідомо підказує пошану щодо себе. Цю гідність надають володарям, царям, та римським папам. Вона також належить Христу, котрий будучи Богом, є також найвищим монархом, який будь-коли являвся світові.

Ісус є повен величчі, так у своєму житті як і у смерті. Був повен величчі, коли зробив перше чудо в Кані Галілейській, і усіх увів у мовчазне захоплення. Коли вигнав торгуючих з храму, і ніхто не спромігся супротивитись Йому. Коли наказував демонам, щоб негайно залишили свої жертви, і натовп тривожно повторював: “Що це за слово, яке з владою і силою наказує нечистим духам, і вони виходять?” (пор. Лк 4, 36).

Ісус був зодягнений у велич, коли на горі проголошував свої блаженства для всіх поколінь та всіх віків; також тоді, коли промовляв страшні слова: “Горе вам”, скеровані до лицемірних фарисеїв

Яке ж Ісус мусив робити враження, коли без тіні страху віддалявся від тих, які тримали в руках камінці й хотіли вбити Його, чи тоді коли одним звичайним словом викликав з гробу Лазаря, або коли повернув до життя юнака з Наїн та доньку Яіра.

Увів у страх апостолів на озері, коли морю та бурі велів мовчати. Яким невимовним щастям наповнив серця своїх учнів, коли на горі Табор показав їм сіяння неземної слави!

Ще виразніше Ісусова велич проявляє себе підчас Його Страстей. Стоячи перед людським судом, Ісус проголошує себе всевишнім, Божественним суддею, та спричиняє гнів всіх своїх ворогів. А яким же величним було Його мовчання перед Пилатом та Іродом!

Також на Голгофі явилась велич Ісуса, коли просив Отця про прощення гріхів своїм катам, а також коли обіцяв доброму розбійнику, що того самого дня буде з Ним в раю.

Скільки величі було в Його смерті! Чуда, що її супроводжували свідчили про Його Божественність. Величний спокій цієї смерті спричинився до навернення сотника.

Найбільшим сянням Божественної величі Христос без сумніву засяяв підчас свого воскресіння. Звершилось це без свідків. Натомість Христа, який на Оливній горі возноситься на небеса (пор. Діян 1, 2-12) бачило кількесот присутніх там свідків.

Велич Христа об`явиться знову наприкінці світу, коли Він прийде, щоб судити живих і мертвих, одним принесе вічне спасіння, іншим вічне покарання.

Після чудесного полову риб св. Петро, осіяний величчям Христа, сказав: "Відійди від мене, бо я грішний чоловік, Господи! (Лк 5, 8).

І ми свідомі доброти Божественного Серця, повторюємо за іншим учнем: "Я піду слідом за Тобою, куди тільки Ти підеш" (Лк 9, 57).

Господи піду вершити Твою волю кожного дня і кожної години.

Серце Ісуса, святине Божа

"Кричатиме каміння!" - говорить наш Господь Ісус людям, які намагалися утішити радіючих на його честь. Це пророцтво здійснилося, як може побачити кожен, хто подорожує землею, населеною християнами. Європа, чії нації сьогодні здебільшого забули про Бога, все ще кричить високими вежами соборів її столиць, невеликими вежами сільських храмів, величними стінами абатств та монастирів. Достатньо зайти під дах такого храму, щоб людські думки віднялися до гори - "Бог - світло", здаються кликати вітражі та колони різних кольорів і висот. І все ж таки наріжний камінь під такі місця, як Ясна Гура, Шартр, базиліки Рима - був закладений набагато раніше, ніж народилися його будівельники. Не було би їх, якби одного разу Богородиця не народила Сина і не поклала Його в ясла. Храм Божий - це Серце Христа. Скільки було збудовано пірамід, храмів, статуй, шукаючи Творця, бажаючи наблизитись до Нього, ніби навпомацки, як св. Апостол Павло. І тут сам Бог подарував нам храм, якого Він хотів - таке людське серце, як наше, але досконале і безгрішне, об'єднане з Сином Божим, вічною Особою Трійці.

Серце Ісуса - це завжди відкритий храм, що символізує його посмертна рана. Щоразу, коли хтось хоче наблизитися до Бога, все, що він повинен зробити, - це прийти в храм. Він завжди відкритий, для кожного є місце, постійно горить яскраве світло Божої присутності. Наші душі можуть відчути це саме зараз під час адорації Пресвятого

Таїнства. Серце Ісуса - це храм Божий, побудований Ним для нас, для людей. Тут ми вчимося віддавати славу Всевишньому, дякувати Йому за все, просити Його про те, що нам потрібно, і вибачатися за нещастя наших гріхів. Це Євхаристійне Боже Серце - це не лише храм, але й серце наших храмів. Будь то великий, готичний собор чи невелика лікарняна каплиця - усі католицькі церкви мають одне завдання - дати нам місце духовного вступу до «живого храму», яким є сам Ісус, Його Серце. Тому в дарохранительниці б'ється серце кожної церкви, тому, коли ми входимо до храму, стаємо на коліна і робимо благочестиво знак хреста. Ми не повинні дозволяти нікому ставитися до Божого дому лише як до пам'ятки архітектури.

Однак доброта Господа нашого ще більша. Наприкінці літанії ми молимося, щоб Він зробив «наші серця на подобу свого Серця». Це означає, що моє серце теж повинно бути храмом! Бог хоче жити в ньому, саме через Пресвяте Таїнство, отримане благочестиво і гідно, з любов'ю та усвідомленням того, що це Живий Хліб, справжня Особа Господа Ісуса, присутня в ньому для нас. Якби ми могли бачити Божу велич у серці іншої людини, ми, ймовірно, більш поважали би себе як християни. Не займалися бійками, плітками. Присутність Ісуса треба поважати, особливо в його "людських храмах". Кожна людина має в собі цю таємницю, мої близькі, але і незнайомі люди. Ось чому Господь Ісус говорить нам з любов'ю та напінням: "Те, що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені".

Шануймо і любімо Серце Ісуса та всі Його храми!

Або:

Тема цього заклику взята із Старого Завіту. Серце Ісуса порівнюють з єрусалимським храмом, побудованим Соломоном. Цей храм є фігурою Серця Ісуса.

Що означає бути фігурою?

Ми говоримо, що Ісаак, несучи деревину і піднімаючись на гору, де він повинен був померти, - це фігура Христа, що несе хрест на гору Голгофу. Ми говоримо, що Ноїв ковчег - це фігура Церкви, яка дає спасіння людям. У Старому Завіті багато таких фігур. Отже, фігура - це як символ чи пророцтво, промовлене не словами, а дією людини. Це образ або подія, що відбувається в Старому Завіті і пророкує щось, що відбудеться в Новому Завіті.

Єрусалимський храм євреї розглядали як святе місце, як Божу оселю. Храм Соломона був побудований за тисячу років до народження Христа. Десятки тисяч робітників працювали в тиші сім років. Камінь відповідних розмірів готували в кар'єрах. Цей храм вважався одним із семи чудес світу. Після урочистої молитви царя, з неба зійшов таємничий вогонь, який спалив жертви, підготовлені на кам'яному вівтарі. Таємничий туман заповнив храм, і Бог сказав Соломону: «Я освятив цей храм, що ти збудував, оселивши там навіки моє Ім'я. Очі мої і серце моє будуть там на всі віки.» (пор. 1 Цар 9, 3). Відтоді жертвоприношення тварин приносилися Богові тут щоранку та ввечері.

У найсвятішому місці все було зроблено із золота. Ковчег Завіту був покритий золотим, а також оздоблений двома статуями херувимів, що прикрашали Ковчег. Був там золотий свічник, вівтар для жертвоприношення, також досить багато дорогих каменів. Усі багатства, які накопичив Соломон у цьому храмі, - це фігура, образ досконалості Божого Серця. Але що таке золото, срібло та дорогоцінні камені порівняно з дарами,

якими Божественні Особи наповнили Святе Серце Ісуса? Це храм, прикрашений усією природною і надприродною досконалістю. У цьому храмі Бог отримує пошану, гідну своєї божественної величності.

Пресвяте Серце Ісуса було оздоблене набагато досконалішою красою, ніж храм Соломона. Не через вогонь, що сходить з неба, або через таємничий туман (пор. 2 Хр 7, 1-3), через саму Божественність, яка наповнює і проникає в них. Це було освячене не обрядом, навіть найсвятішим, але голосом Бога Отця: «Це є Син мій улюблений, якого Я уподобав» (Мт 3, 17).

Усі жертви, принесені в Соломоновому храмі, були лише фігурою нескінченної жертви, яка здійснилася в Серці Ісуса - жертва, яку приніс за нас втілений Син Небесному Отцю.

Храм Соломона був єдиним місцем поклоніння єврейського народу. Святе Серце Ісуса - це також єдиний досконалий храм Бога. Сам Христос назвав себе храмом. Коли євреї вимагали від нього знаку, доказу, що Він мав право піклуватися про храм в Єрусалимі, Ісус, вказуючи на себе, сказав: "Зруйнують цей храм, – і за три дні Я підніму його" (пор. Йн 2, 19).

Серце Ісуса - досконала жертва Богу Отцю. Вогонь любові палав у Ньому, як на вівтарі в Єрусалимському храмі.

Ісус хоче, щоб ми приєднали наші молитви до Його жертв, щоб Він разом приніс їх Отцю. Чи є наші молитви є такими, що Син їх може запропонувати Отцю? Давайте подумаємо про це, читаючи наші щоденні молитви.

Серце Ісуса, храме Всевишнього

У великому місті раптово згасає електрика - відмова мережі. Так як це вже вечір, люди сидять у темряві перед чорними екранами. Тут темно і тихо. Через мить повернуть світло, але поки що ти на мить почувеш власне дихання, ти можеш почути іншу людину за стіною, вітер між будівлями ... У тиші людина може почути навіть биття власного серця або серця людини, яка знаходиться поруч. Маленька дитина в храмі іноді запитує батьків перед св. Месою: "Чому тут так тихо?" Спокій і тиша старих храмів справляють велике враження не тільки на дітей. Є щось заспокійливе, якась велика серйозність у мовчанні святих образів, колон та вівтарів. Однак ця тиша нам потрібна не лише для душевного комфорту. Вона набагато полегшує молитву. Ось чому батьки пояснюють здивованій дитині, приклавши палець до губ, що треба бути тихими, бо Бог поруч. Ми завжди близькі до Бога, хоча не завжди ми це помічаємо. Здивованим грекам св. Павло пояснив, що в Бозі «ми живемо, рухаємося та існуємо». Проблема людини полягає не в тому, що її кинув Бог, а в тому, що вона Бога покинула. Наші гріхи - це розрив між нами та Богом - виритий з недовіри, гординею та егоїзмом та переконанням у власній доброті. Бог приходять поміж людей, зайнятих своїми справами і духовно сліпими, щоб бути з ними, незважаючи на їх слабкість. Ось чому у нас є так багато вівтарів у Старому Завіті, звідси і Храм, де Божа Присутність спочивала на Святому місці. Це місце, Святеє Святих, було оточене найвищою пошаною, і раз на рік, у найурочистіший день, єврейський первосвященик з тремтінням промовляв незбагнене Ім'я Бога, якого ніхто не мав права вимовляти щодня. Бог був зі своїм народом, сповнений милості та доброти.

Однак Храм, який мав Всевишній у Старому Завіті, був лише передвіщенням чогось набагато більшого та досконалого.

Храм, красива споруда, зведена великою ціною, сповнений багатства, а також безліччю жертв, звершених у ньому, та сонми священників, одягнених у найдорожчі шати - все це було лише попереднім передвіщенням досконалого Храму, Жертви та Священства. Ці три речі повністю присутні у Господі Ісусі, у Його Святому Серці. Це Боже Серце - справжня Божа оселя з людьми. Завдяки йому здійснюються передвіщення пророків - Бог живе зі своїм народом, Він - Еммануїл, «Бог з нами». Тут, у цьому Пресвятому Таїнстві, перед яким ми стаємо на коліна, є живі докази цього. Господь Ісус також є для нас справжнім "первосвящеником майбутніх благ". Бо сьогодні Бог серед нас у Таїнстві Вівтаря, щоб ми колись були з Ним на небі. Син Божий, помираючи на хресті, "завдяки власній крові увійшов один раз до святині й здійснив вічне викуплення." (Євр 9, 11).

Пресвяте Таїнство, присутнє в наших храмах як справжня Святиня Христового Тіла, є знаком Божої любові. Через Святого Духа ця любов є постійно з нами, чи ми працюємо, відпочиваємо чи спимо. Однак, щоб побачити це і прожити цю радісну і безтурботну віру в Божу присутність, нам потрібна тиша. Вам потрібно занурити своє серце, так часто відволікане і мучене думками, в тиші храму, де ми адоруюмо Господа Ісуса. Треба намагатися бути тихими зовні - вимкнути мобілки, не розмовляти з сусідами, але ще важливіше - внутрішнє приглушення звуку. Залиште свої справи, завдання та турботи та ваших близьких. Побудьте в тиші перед Богом, щоб ви чули Його добре, живе Пресвяте Серце - Храм Всевишнього.

Серце Ісуса, доме Божий і брамо неба

У цьому заклику Церква використала слова патріарха Якова, який сказав їх після побачення таємничої драбини. Згадаймо цю історію.

Яків, син Ісаака, рятуючись від гніву брата свого Ісава, зупинився в містечку Луз, щоб переночувати. Тієї ночі йому приснився дивний сон: "... він побачив сходи, що спиралися об землю, а вершком сягали неба, і ангелів Божих, які ступали по них вгору і сходили наниз. А над ними стояв Господь і мовив: «Я – Господь, Бог Авраама, твого батька, і Бог Ісаака. Землю, на якій ти лежиш, Я дам тобі й твоєму потомству. (...) Усі народи землі будуть благословенні через тебе і твоє потомство. Оце Я з тобою, і берегтиму тебе скрізь, куди підеш, і поверну тебе назад у цю землю, бо не покину тебе, поки не виконаю того, що Я тобі сказав».

Коли ж Яків прокинувся зі сну свого, то промовив: «Насправді Господь є на цьому місці, а я не знав». [...] "Це ніщо інше, як дім Божий, і це ворота небесні!" Рано-вранці встав Яків, узяв камінь, що його був поклав собі під голову, і поставив його як стовпа і вилив олію на його верх. І назвав він те місце – Бетел, це дім Божий і ворота на небо!) (Бут 28, 12-19).

Бог потішив Якова цим видінням і дав йому надію. Сходи були символом Божого провидіння. Бог стояв на їх вершині, а це означає, що Бог - це початок і кінець усього. Ангели - слуги Божого провидіння. Вони приносять наші молитви до Бога і приносять від Нього благодать. Видіння було обітницею Божої опіки для Якова, а для світу - передвіщенням месіанського спасіння.

Серце Ісуса - це справжній дім Божий на землі. Це місце святої Божої присутності, яка благословляє, втішає і спасає. У Святому Серці Ісуса здійснюються обітници, які Бог

дав Якову та патріархам. Усі народи землі по-справжньому благословленні в Пресвятому Серці Ісуса, в Ньому Божа доброта і любов до нас.

Коли ми перебуваємо перед дарохранительницею, нам не треба тремтіти від страху, як Яків, але нам слід відродити свою любов і довіру, щоб почуватися в цьому місці добре і безпечно.

Пресвяте Серце Ісуса - це ворота небес. Це міст поміж землею і небом. Ми маємо через нього піти на небо, тобто зробити все з любові і з добрим наміром. Значення людського вчинку визначається наміром. Непомітний добрий вчинок, зроблений з добрим наміром заради Бога, може бути дуже багатим в заслуги. «Якщо хто напоїть одного з цих малих чашею холодної води тільки тому, що він є учнем, воістину кажу вам: не втратить своєї нагороди». (Мт 10, 42). Однак великі діла, які зроблені героїчними зусиллями, але лише для власної приємності або для задоволення власних амбіцій, не мають значення для Бога. Бог винагороджує лише те, що робиться для Нього та для свого ближнього, так само як працедавець платить лише за те, що робиться відповідно до його побажань.

Збудимо в собі намір, що ми завжди будемо робити всю свою працю лише заради Божої благодаті, любові до людей і Божого Серця. Давайте щодня поновлювати цей намір під час ранкової молитви.

Серце Ісуса, палаюче вогнище любові

Не існує життя без тепла і світла. Якби Бог не запалив для нас сонце, уся наша планета була б темною і холодною пустелею. У своєму теплому світінні розвивається життя, ростуть рослини. Небо, вода, - все воно повне маленьких і великих істот. Ми, люди, яким Бог подарував цю прекрасну блакитну планету як дім, теж цим користуємось. Нам потрібно тепло і світло настільки, що, на відміну від рослин і тварин, ми відкрили великий скарб - вогонь. Сьогодні його трохи замінили електрикою, але все-таки світло вогню нам дуже приємне. Воно дає почуття безпеки, захист від нічного холоду та небезпек. Хоча полум'я небезпечно і горить, ніщо не може його замінити. Люди завжди збиралися біля вогню, навіть загублений і переляканий Апостол Петро, після арешту Господа Ісуса, йде до вогню, де гріються слуги первосвященика. Багаття колись було серцем кожної людської оселі, саме тому люди говорять про домашнє вогнище. Це місце, де збираються сім'ї, де люди, які люблять одне одного можуть бути разом.

Коли Бог хотів покликати Мойсея до великої місії вивести ізраїльтян з Єгипту, він з'явився йому в полум'ї. У розповіді про палаючий куц ми бачимо різницю між Божим вогнем та нашим на землі. Мойсей був заінтригований тим, що куц горить і не згорає. Це суперечить законам фізики, нашому людському досвіду. Але таким є Бог - Він не втомлюється, не старіє, любов його ніколи не згасне, не затоплять її навіть усі води річок і океанів. Ось чому в єврейському храмі за старозавітних часів священики постійно охороняли вічно палаючий вогонь у святилищі. Це був знак Божої сили та захисту над Ізраїлем. Більше того, Божественний вогонь не хоче знищити людину, а осяяти і

очистити її. Звідси стовп вогню, що вів євреїв у пустелі, щоб вони могли увійти в Обітовану Землю з чистими серцями, сповненими віри.

Полум'я Віфлеємської зірки віщувало народження Христа. Сам Він сказав, що прийшов розпалити вогонь на землі. Можливо, Його слухачі в той час думали про пожежу, але Христос думав про таємницю любові. Тепер це вже не палаючий кущ, а серце людини має горіти Божим вогнем. Першим було серце Ісуса разом із серцем Марії. Христос майже згорів в тому вогні, мов ягнята, яких приносили в жертву Богові на вівтарях. Вівтар Христа - хрест. Все Його тіло і свята душа горять любов'ю Предвічного Отця; вони горять любов'ю до всіх людей. Це полум'я хоче зігріти особливо загублених грішників. Його Серце – палаюче вогнище любові. Сьогодні ми можемо відчутти цей вогонь всередині себе, якщо віримо, що Господь Ісус справді є з нами у Святій Гостії. Адорація Ісуса в Пресвятих Дарах полягає саме в тому, щоб зігріти себе Ним, дивлячись на цей мирний, духовний вогонь Серця Ісуса. Він віддаляє темряву сумнівів, духовні небезпеки та спокуси, спалює в нас брак зосередження на молитві та очищає нас від злих думок - саме зараз, коли ми стаємо на коліна перед Ним, присутнім у Пресвятому Таїнстві.

Серце Ісуса, палаюче вогнище любові, також хоче зігріти наші сім'ї. Його сіяння і тепла вистачає всім. Якщо будемо збиратись разом з Ним, то повільно, але постійно полум'я Святого Духа буде очищувати наші душі. Господь Ісус хоче, щоб наші оселі були сповнені взаємної, дуже конкретної любові. Йдеться про доброзичливість до ближніх, повагу, слова, сповнені ніжності. Перед обличчям байдужого і часто непривітного світу християнський дім повинен бути оазисом любові та добра. Ось чого хоче Ісус для нас. Коли після воскресіння Він запалив багаття біля озера для своїх учнів, так Він хоче запалити багаття любові та молитви у кожній християнській родині.

Або:

Цього вислову вживав Ісус: «Я прийшов вогонь кинути на землю, і як же Я прагну, щоб він уже розгорівся!» (Лк 12, 49). На Остатній Вечері Святий Дух зійшов на апостолів у вигляді вогню, бажаючи підкреслити силу та інтенсивність любові, якою вони були наповнені цього дня. Захоплені цією любов'ю, вони повинні були вийти у світ і поширювати високі принципи Євангелія Христа.

Святій Маргариті Марії Алякок Христос з'явився у вогні: "Одного разу, - каже свята, - наш Господь представився мені сяючи славою, зі стигматами п'яти ран. З його грудей, схожих на палаючий вогонь, виходило полум'я з усіх боків. Ісус відкрив одяг, розкриваючи своє Серце, яке було джерелом цього полум'я, і воно було настільки гарячим, що я боялась, що воно поглине мене і спалить до попелу". Дуже важливо, що саме так Спаситель хотів представити св. Маргариті, безмежну, незмірну силу свого кохання. "палаюче багаття кохання". Полум'я було символом любові в образі серця, яке вона побачила у другому об'явленні. Св. Маргарита Марія Алякок бачила його «ніби на троні, цілком у вогні і полум'ї». Це багаття - не ледь сіяючий племінь, а вогонь і сильне полум'я. Ісус хоче розпалити цей вогонь в нас (пор. Лк 12, 49). Палав ним святий Ігнатій (ignis з латинської означає вогонь), св. Франциск Ксаверий, ревний місіонер та багато інших.

Весь світ, створений для людини, говорить про любов Бога до людини, але Бог, бажаючи показати нам свою любов більш досконалим чином, послав свого Сина на землю. Вершиною любові Ісуса були страждання і смерть на Голгофі. Спаситель думав про ці страждання все своє життя. Як же часто Він говорив про них апостолам: "Син

Людський прийшов, щоби послужити і душу свою як викуп за багатьох віддати!" (Мк 10, 45).

Ісус, любить нас і прагне взаємної любові. Безумовно, в дні свого земного життя Серце Ісуса багато разів було наповнене гіркотою, коли Він бачив стільки байдужих людей, навіть ворожих Йому. Ісус прагне наших сердець так само, як кохаюча людина хоче взаємності. "У мене є все", - сказав Він св. Мехтільдї, тільки сумую за людським серцем". "Але, Господи, що доброго Ти можеш знайти в бідному людському серці, в якому є лише біда і нічого не вартого любові?" - дивувалася св. Мехтільда. І Христос відповів їй: "Якби ти знала, як Я поглинений бажанням бути коханим, ти не відмовила би Мені нічого, щоб догодити Мені". Св. Мехтільда, зворушена цими словами, а також виразом обличчя Христа, на якому були намальовані глибокі страждання, була в сльозах.

Ісус сказав до св. Маргарити Марії: "Ось Серце, яке так полюбило людей, що воно не шкодувало нічого, щоб довести свою любов. Проте Я не знаходжу майже нікого, хто намагався б втамувати Мою спрагу".

Як нас зворушили ці скарги Ісуса? Чи будемо ми також протистояти Його любові? Коли ми думаємо, хто такий Ісус та ким ми є, то нашу байдужість важко зрозуміти.

Будьмо впевнені, що ми принесемо велику радість Божому Серцю, коли ми виявимо Йому хоч трохи любові: коли ми привітаємо Його з якось молитвою, коли ми входимо в храм, щоб відвідати Його на короткий час, коли здобудемося на самопожертву з любові до Нього. Ісус покинув цю землю після виконання своєї спасенної місії. Однак Він нас запевнив: "Я не залишу вас сиротами" (Йн 14, 18). Він виконав цю обіцянку, залишаючись з нами в Євхаристії. Він все ще тут, кохає нас і чекає нашої любові.

Неможливо - кажуть святі, щоб той, хто наближається до дарохранительниці і поклонився Пресвятих Дарам - не отримав Божого благословення. Є люди, які мають звичку тривалий час перебувати перед Пресвятим Таїнством, не кажучи нічого, окрім того, що дивляться на кивот. «Господь тут» - цього усвідомлення їм достатньо і це наповнює їх радістю. Як і пацієнти, які застосовують сонячну терапію, вони щасливі, що перебувають під впливом сонячного світла.

Таємнича сила, що виходить з Євхаристії, очищає душі від різних пороків і допомагає нам стати святими. Каже св. Маргарита Марія: "Мій Господь показав мені своє Серце, як вогнище любові і сказав: "Ось Божественний потік моєї любові, в якому ти маєш очищати себе. Пізніше Я посприяю тому, що знайдеш просвітлення і, нарешті, будеш об'єднана зі Мною". Тому ми повинні, - додає Свята – приступати до цього вогнища любові, щоб очистити себе від своїх вад, як очищають золото в тиглі». Ісус сказав: "Коли твоє серце знищиться в цих полум'ях чистої любові, тоді ти отримаєш нове серце".

Не будьмо глухими до голосу Ісуса, який постійно закликає кожного з нас: "Сину, дочко, дай мені своє серце". Отже, задовольнімо Його бажання. Даймо Йому своє серце і свою любов. Ми не можемо нічого іншого Йому пожертвувати, щоб відповісти на любов, яку Він нам дарує.

Святе Серце Ісуса - це святилище, в якому знаходяться справедливість і любов. Бог справедливий, тобто за добро винагороджує, а за зло карає. Бог також милосердний, тобто Він охоче прощає грішника, який кається в своїх гріхах. Бог один. В Ньому всі якості є одним. Наша некомпетентність та обмеженість змушують нас бачити в Богу кожну річ окремо, тому ми відрізняємо у Ньому: добро, справедливість, мудрість і всемогутність. Але так само, як і в призмі, один білий промінь світла розкладається на сім кольорів веселки, тому в нескінченній досконалості Бога, що є одним, ми бачимо різні якості. У Євангелії ми знаходимо не лише слова, сповнені любові, які зворушують нас до сліз, але й громовий гнів справедливості, що наповнює нас жахом.

Безумовно, Ісус був дивовижним, коли докоряв фарисеям: "Горе ж вам, книжники та фарисеї [...] сліпі проводирі сліпі [...] лицеміри! [...] Змії, поріддя гадюче, Як втечете від суду геєни?" (Мт 23, 13–35). Або коли Він сказав про спокусників, які приносять згіршення: "А хто спокусить одного з цих малих, які вірять у Мене, тому краще повісити млинове жорно на шию і втопити у морській глибині. Горе світові від спокус! (Мт 18, 6–7). Він сумно сказав про Юду: «Краще було б цій людині не народитися» (Мт 26, 24).

Ісус, хоч і добрий Вчитель, не побоявся із усією ясністю та силою висловити фундаментальну правду про пекло: «Ідіть від Мене, прокляті, у вічний вогонь» (Мт 25, 41). Дійсно, Ісус сповнений любові, але і породжує страх. Він сповнений любові до тих, хто Його любить; однак Він попереджає тих, хто Його забуває. Немає нічого більш трагічного, ніж зневажене та відкинене кохання.

Може у когось із нас є сумніви: якщо Господь Ісус такий добрий і милосердний, то як може існувати пекло?

Воно існує, бо Бог – це також безмежна справедливість. Також немає сенсу думати, що якщо Бог добрий, то Він закриває очі на людські гріхи та помилки. Це те, що іноді роблять люди, бо людська любов недосконала. Бог милосердний і милостивий, але справедливий. Тож коли ми опинимось перед престолом справедливості, нас буде судити з усією точністю та справедливістю.

На момент смерті наш час милосердя закінчиться. Ніхто не повинен бути під ілюзією, що Божественний Суддя поведе його на небо, якщо він цього не заслужив; або що Він дасть йому слави вищу на ступінь, ніж він мав на це право.

Якщо хтось молиться, щоб Бог був милосердним до нього на суді, то Бог може почути його лише таким чином, що в цьому житті Він надасть йому необхідні благодаті, щоб він міг очиститися від гріхів і витривати в Божій благодаті до самої смерті.

Коли людина замислюється над справедливістю Бога, вона відчуває острах і може впасти духом. Однак, коли вона роздумує над любов'ю Бога, тоді відчуває довіру, а іноді і впевненість. Ми повинні поєднувати ці почуття: мати обережну довіру і довірливий острах.

Добрий Ісусе, який був милосердним до найбільших грішників, дай нам так пройти через випробування земного життя, щоб ми могли віками прославляти Твою милість на небі.

Серце Ісуса, доброти і любові повне

Серце Ісуса можна порівняти з океаном добра і любові, з посудиною, настільки повною, що до неї не поміститься вже жодна краплина води.

Ми також бачимо багато добра в людях. Людська доброта - це здібність робити іншим добро. Це проявляється в доброті, щедрості, жертвності, а також в терпінні і в

прощенні провин. Так що це цілий набір чеснот. Людина з добрим серцем відчуває себе щасливою, коли вона може робити добро. Доброта людського серця - це дорогоцінна і жадана якість. Інші якості часто викликають захоплення, в той час як добро полонить і захоплює до любови.

Ось як ми розуміємо людську доброту, а що ж таке Божа доброта? Наші слова і поняття, які стосуються Бога, є лише аналогіями, нескінченно далекими від реальності порівняннями. Божа доброта незмірна, вічна, нескінченна і незбагненна для нас. Вона відкривається людям самим видимим чином в Особі Ісуса Христа.

Можна сказати, що Бог в першу чергу добрий. Не в тому сенсі, що Його доброта перевищує всі інші доскона-лості, тому що у Бога все однаково безкінчне. Але в тому сенсі, що Його доброта найбільш очевидна в нашому житті.

У Старому Завіті Бог часто був Богом суворості. Тим не менш, є також багато прикладів зворушливої доброти. У Новому Завіті, однак, Божа доброта і любов повністю розкриті. Євангеліє - це не що інше, як книга Божої любові. У ній і в листах апостолів, якщо одне слово виражає Божу справедливість, наступні десять говорять про Його любов. Бог використовує таку педагогіку, бо нашим недосконалим розумом важко зрозуміти велич Його любові. Бог такий великий, а ми такі малі, що нам легше вірити в Його силу і справедливість. Тим часом все, що зробив Бог, було зроблено з любові.

Добро і любов випромінюють в кожному вчинкові Ісуса, в кожному з Його чудес, в більшості Його слів. Наш Господь люблячий, доступний і смиренний. Він сказав про себе: «Я добрий Пастир» (Йн 10, 11); «Я не прийшов, аби судити світ, але щоб спасти світ» (Йн 12, 47). «Щоб ви любили один одного так, як Я вас полюбив» (Йн 15, 12); «Любіть ворогів ваших і моліться за тих, які кривдять вас» (Мт 6, 27).

Ісус зробив перше чудо в Кані Галілейській на прохання Марії, яка, будучи з ним протягом всього свого земного життя, добре знала доброту Серця свого Сина. Ісус ходив по палестинській землі, творячи добро. Коли Він зіткнувся з численними фізичними та моральними стражданнями, сказав: «Прийдіть до мене всі струждені та обтяжені, і Я дам вам відпочинок» (Мт 11, 28). Ісус не здійснив чуда, коли просили знамення із небес, але він ніколи не відмовлявся зцілювати хворих і очищати прокажених, коли Його просили про це і коли Він хотів проявити тільки Божу любов і доброту. Ісус був добрий до всіх. Євангеліє згадує Його доброту до апостолів, чії помилки Він терпів. Він був добрий до дітей, до хананеянки і самарянки, до Магдалини і Никодима.

Христос навчав своїх учнів розуміння і любові. Жінкам, які плакали над ним, коли Він йшов на Голгофу з хрестом, Він звелів їм не плакати над ним, а над собою і над своїми дітьми (пор. 23, 28). Ісуса завжди бачили таким добрим і лагідним, що ніхто не боявся Його.

Спасителю Добрий, який пройшов через свою земну батьківщину, чинячи все добре, і сказав: «Приклад дав я вам, щоб і ви так робили, як оце я вам учинив.» (Йн 13, 15) - допоможи нам порвати з нашим егоїзмом і безкорисно допомагати всім потребуючим.

Серце Ісуса, чеснот усяких бездонна глибинь

Хтось сказав, що сьогодні кожен може прославитися в п'ять хвилин. Іноді чого тільки люди не роблять, щоб потрапити на початок веб-сайтів, газет чи телевізійних програм. Багато людей хочуть слави, вони глибоко цього хочуть! Навіть якщо не той глобальної, коли обличчя футболіста, співачки чи актриси впізнають люди в кожному

куточку землі, то можливо, навіть той маленької - серед сусідів. Щоб хтось помітив, похвалив, здивувався. Ми хотіли б побачити свої відображення в закоханих очах людей. Ось чому багато хто намагається жити цікаво, оригінально, намагається розвивати різні здібності. Іноді прагнення до слави та популярності є рушійною силою багатьох людських вчинків. Ба, Христос навіть докоряє деяким, кажучи, що вони можуть молитися, щоб показати себе людям. Цікаво, що чим більше людство біжить за унікальністю, славою, роблячи щось таке, чого ніхто до цих пір не зробив, то тим більше люди стають подібними один до одного. Хоча є повна свобода щодо одягу, слухання музики чи навіть поглядів, люди, віддані моді та прагненню до слави, стають все таки однаковими. Хоча байдужість зростає, ревності зростають. Люди не помічають своїх ближніх, в той же час вони ставляться до людей як до богів, як до ідеальних істот, яким слід поклонятися та наслідувати їх.

Порівняння себе з іншими не приносить спокою нашому серцю. Легко втратити з поля зору свої вади і гріхи і віддати своє серце ревностям. У Старому Завіті це показує жадливий приклад двох братів. Сини перших батьків, Каїн та Авель, звершують жертвоприношення Богові. Однак гордість давить Каїна; він жертвує плоди своєї праці, але в своєму серці не думає про Бога. Його ревності блукають навколо благочестя Авеля. Каїн звинувачує в серці і Бога, і брата, бо він хотів би бути іншим і не може. Він хотів би бути хорошим, але не може, і він обирає дуже легкий, хоча і трагічний шлях. Він слідує за спонуками свого серця, зіпсованого відсутністю молитви та гординою. Весь Старий Завіт попереджає про наслідки такого піддавання себе пристрастям - вони ведуть до кровопролиття, людської шкоди, і до образу Бога. Ось чому Декалог, цей шлях справедливості та миру, шлях до повноцінного життя, який Бог дав людям, підтримується на фундаменті останніх заповідей, забороняючи похоті, з яких народжуються всі гріхи.

Багато зла починається від непорядкованих бажань, від показухи перед людьми, задля їх аплодисментів і неправильно зрозумілої любові. Ось чому Христос своє служіння, яке для нас здійснював три роки на дорогах Святої Землі, від Галілеї до Єрусалиму, починає з відкинення цих спокус. Саме в пустелі демон спокушує заспокоєнням тих бажань, які мучать і завжди мучили людські серця. Його Божественне Серце є досконалим, але Він допускає до себе спокуси, щоб перемогти їх для нас. Він, у якого як у Бога все є, погоджується на брак, нестачу. Він відчуває спрагу, слабкість, а також чує підказки, щоб піднести себе, задовольнити свої амбіції, щоб здобути людський подив, захоплення та контролювати людей за допомогою страху та бажання прибутку. Нарешті, своїм божественним терпінням він розкриває чортову засідку; безпорадний демон нарешті зраджує, яку ціну треба заплатити за "всі царства світу", які він пообіцяв Ісусу. "Впади ниць, поклонися мені!" - вимагає від Христа. Наслідком піднесення та пошуку величі і легкого щастя у задоволенні бажань є рабство, жорстоке рабство в лапах сатани. Ланцюг, який зв'язує серце людини, котра підкоряється йому, важкий, побудований з ланок страху, похоті, безсилля, внутрішньої порожнечі, гніву та всіх інших плодів гріха. Перед такою людиною відкривається відхлань.

Христос, однак, не хоче смерті грішника; Він прийшов спасти нас. Він подає руку Петру, який тоне в морі, так і кожному з нас. Він, лагідний і смиренний серцем, показує шлях - не гонитися за тим, що шумне, голосне, привабливе, але треба йти за тим, що смиренне і тихе перед Богом. Це приносить справжнє щастя. Замість того, щоб ми хотіли, аби нам аплодували з приводу того, що знаходиться назовні, подбаймо, щоб Богу до вподоби було наше нутро. Будемо молитися кожного дня і прагнути робити добро. Коли це стане потребою нашого серця, ми досягнемо чесноти, і з Божою допомогою

отримаємо краплю від цієї незмірної чесноти, яка була в Христі. Почнемо з того, що можна побачити в Його сходженні до нас, у Його бутті з нами в Євхаристії - зі смирення.

Або:

Св. Маргарита Марія часто говорила про Божественне Серце як про незвідану, незбагненну, бездонну глибину, в яку нам слід зануритися і залишитися в ній - щоб ми більше не знаходили задоволення в справах цього світу, і в океані святості ми віднаходили приклади всіх чеснот.

Досконалість Ісуса незмірна, ми її ні в якому разі не можемо до кінця уявити. Якби ми порівняли її з криницею настільки глибокою, що ніхто не може побачити її дно, це було б також дуже невмілим порівнянням.

Пресвяте Серце Ісуса з моменту втілення Слова Божого, було бездонною глибиною всіх чеснот. Христос був однаково святим у кожному мить свого життя. Святий Євангеліст Лука писав, що Ісус «зростав мудрістю, віком та благодаттю - в Бога і в людей» (Лк 2, 52). Ці слова св. Луки треба розуміти так, що люди з роками, за різних обставин життя Ісуса, бачили все більше і більше Його чеснот.

Ми говоримо, що Христос є бездонною глибиною всіх чеснот. Однак, розглядаючи деталі Його життя, ми виявляємо, що в Ісуса не було деяких чеснот, які ми бачимо у святих. Є чесноти, які пригнічують певну недосконалість, і Ісус не міг їх мати. Наприклад, Він не мав чесноти віри, тому що ця чеснота спонукає нас прийняти як правду те, що розум не може осягнути. Тим часом Ісус знав усю правду. Ісус не мав чесноти надії, тому що надія спонукає нас до очікування щастя, якого у нас ще немає. Христос знав правду про своє воскресіння та вознесіння. Також спасенні на небі не мають чеснот віри та надії. Ісус не потребував чеснот покаяння, бо ніколи не грішив. Однак усі інші чесноти він мав у найвищому ступені. В першу чергу слід згадати чесноту побожності. Після цілого дня подорожі Христос зазвичай перебирався на якийсь пагорб і проводив час наодинці, молячись до Отця. Ісус заявляв, що Він буде виконувати тільки волю свого Отця і робитиме все, що подобається Йому. Любов до Отця спонукала Його прийняти невимовні страждання, щоб винагороджували образи, заподіяні Отцю через людей. Життя Ісуса також було однією низкою діл любові до людей.

Ісус володів чеснотами розсудливості, цнотливості, смирення, відречення і всіх інших речей, які ми не в змозі перерахувати - нам слід було б процитувати тут ціле Євангеліє: Слід зазначити, що всі чесноти супроводжувались надзвичайною простотою, яка захоплювала учнів та заохочувала їх слідувати за Ним. Ісус ніколи не хотів дивувати своїми чеснотами. Він із спокоєм приймав усі страждання, образи та насмішки, які вчинили йому вороги. Однак інших самозречень він не шукав, крім довгого сорокаденного посту. Наш Спаситель терпляче переживав усі негаразди та незручності свого місіонерського життя, будучи в постійних подорожах.

Фарисеї були розлючені тим, що Христос "їсть і п'є" на противагу Йоана Хрестителя, який багато постив. Але Христос хотів бути зразком святості для всіх, не тільки для тих, хто здатний до надзвичайних зречень, - зразком досконалим, але можливим до наслідування.

Ісусе, наш великий Вчителю і прикладе усіх чеснот, Ти сказав: "Тож будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий" (Мт 5, 48). Незважаючи на нашу слабкість, Ти заохочував нас прагнути до великих євангельських ідеалів. Просимо Тебе, додай нам сили, щоб ми не відмовлялися від слідування за ними, незважаючи на багато невдач.

Серце Ісуса, всякої слави найдостойніше

Старі притчі та казки повні прикладів про істинність приказки, що не слід судити про книгу за її обкладинкою. На кожній географічній широті, в різних варіантах, ми чуємо подібну історію. Людина приходить на якусь землю з нізвідки, невідома широкій публіці, найчастіше жебрак чи бідний мандрівник. Лише хід подій розкриває її справжню природу. Іноді під ганчірками бездомних ми знаходимо великого мудреця, часом - хороброго героя, а інколи - королівського спадкоємця. Існують також подібні історії, де людина живе серед інших, але не розпізнана. Лише велика загроза змушує її показати, що в неї всередині. Показує тоді свою гідність, хоробрість і чесноту. Раптом її раніше невідоме ім'я, з'являється на устах кожного, люди співають пісні про неї і всі її хвалять, бо вони дізналися про її велич. Іноді знову буває інакше - люди допомагають бідній людині, яка потім виявляється великим правителем і щедро винагороджує їх серце. Іноді навіть в тій чи іншій країні розповіді говорять про гостей, які виявилися посланцями самого Бога. Існує в Польщі історія П'яста Колодзєя, який прийняв у свій дім втомлених мандрівників. Прислів'я, напевно добре відоме, що «гість вдома, Бог вдома» буквально виповнилося - його дім та родину поблагословив сам Бог.

Подібна історія трапилася з Авраамом тисячі років тому; в спекотний день, відпочиваючи біля входу до свого намету, він побачив трьох мандрівників. Хоча книга Буття не вказує на те, що вони повинні бути одягнені якимось особливим чином або що їх супроводжує неземне сяйво, Авраам, ймовірно, відчув, з ким має справу. Що на Землі є ще один Мандрівник, який шукає собі дім; хоча його хвалять поривчасті вітри та бурі, а також пишність океану та кожне зернятко піску в пустелі, Він хоче для себе іншої слави. Земля повна Його істот, великих і малих, і серед зірок, які Він запалив на небі, може бути ще сто мільйонів таких земель. Таким чином, Авраам, сам мандрівник, прийняв і угостив великого і незбагненого Бога. Той, кому служить усе, тричі святий, Триєдиний Творець світу, нарешті знайшов свою славу; ця слава «сиділа навпроти» нього. Це була людина, потомство якої Бог мав розмножити мов зірки на небі; Славою Бога, як сказав св. Іринеї, є жива людина; а життям людини – є споглядання Бога.

Нехай кожен, хто шукає Божої слави, подивиться на цей намет, який Єдинородний Син, одвічне Слово Боже, поставив між нами. Бо Слово стало тілом; Воно блукало,

спочатку не прийняте своїми - недалекоглядними людьми, непривітливими, жадібними, зайнятими лише роботою чи бойовими діями, людьми, що шукають своєї слави, словом - нелюдськими людьми. Той, кого відкинули, називається Ісусом Христом, і в Його житті сяє повнота Божої слави. Сяє повнота Божої слави в очищенні прокажених - так, але тим більше в тому, що Він не цурався торкатися їх, у воскресіння мертвих - так, але ще більше в тому, що Він врятував жінку від каменування, в Його словах про найкрасивіше з Царств - так, але навіть більше - в тому, що він мовчав, ніжно дивлячись з хреста на розбещений світ, який відкидав Його. Це вивищення та слава пронизують все Євангеліє і змушують на все подивитися інакше - може, те, що здається чудовим на перший погляд, насправді є малим і незначущим? А що крихітне і непомітне - це насправді найголовніше? Щоб, можливо, Бог потребував, перш за все, не наших вчинків, наших слів, обіцянок та резолюцій, але спочатку – нас самих.

Сьогодні славою Христа є всі святі на небі; вони потрапили туди завдяки Його Пресвятому Серцю. Їх щастя - це Бог, і вони, якщо можна так сказати, випромінюють Його славу чіткіше, ніж сонце. Тому що у вічній короні Ісуса Христа є лише золото людської доброти, є рубіни крові мучеників, перлини дівочтва і весь дорогоцінний камінь тих людей, які повноцінно жили - вони справді любили свої родини, своїх близьких і кожного мандрівника цієї божественної землі.

Серце Ісуса, Царю та устремління всіх сердець

Папуга втекла із клітки в житловому будинку. Вона вилетіла з відкритого вікна між багатоповерхівками і присіла на гілці дерева. Хоча було тепло, її власник повинен поспішити, бо папузі загрожувала небезпека. Йдеться не про голодних, безпритульних

котів чи про те, щоб хтось міг би її вкрасти. У цей момент горобці, які найбільше загрожують їй, злітаються до цієї дивної, барвистої істоти. Вони будуть переслідувати її, поки вона не втече - стадо дрібних птахів раптом зробить на подвір'ї переслідування. На жаль, не лише їм це не подобається, коли хтось виділяється.

Ця ситуація є значною мірою притчею про наш час. На вустах людей, на телевізійних програмах, на веб-сайтах в Інтернеті, словом, скрізь - сьогодні можна багато почути про єдність, рівність, братерство. Політики з гордістю приймають ім'я демократів, тобто людей, обраних народом. На перше місце ставлять людину, толерантність до всіх поглядів і цінностей, а якщо ви хочете когось знищити - назначить його клеймом фанатика. Часто так трапляється з християнами. Сьогодні майже загальновизнано, що релігія - це приватна справа, що не важливо, у що віриш, що людина набагато важливіша за Бога і вона може впоратися без Нього. Замість віри в Церкву - ми маємо віру в людство. Замість віри в спасіння - віра в прогрес. Навіть хрест у громадському місці багатьох дратує, ніби це суперечить розуму і демократії. Неважко забути, що тоді, у цей страшний день Страстей Христових, Понтій Пилат провів голосування, і народ обрав акламацією звільнення Варавви. Христос програв вибори, відкинутий зграєю сірих істот, які не могли бачити далі, ніж кінчик власного носа, кричачи те, що підказували первосвященники.

Тоді лідери Вибраного народу вигукнули, що у них немає царя, окрім Кесаря; це, очевидно, не було правдою. Бог бо завжди є Царем Ізраїлю, Царем всієї землі. Він Пастир свого народу, і без Його закону, без Його захисту та сили люди розійшлися б у всіх напрямках. Ізраїль часто відкидав Господа, Бога Саваофа. Проте, замість свободи приходило рабство ще гірше. "Вони покинули Мене, джерело води живої, аби викопати собі копанки, копанки дріяві, що води не держать»" (Єр 2, 13) - так скаржитья Бог через уста Єремії на дурість і сліпоту людей. Весь Старий Завіт - це один великий запис боротьби за владу над людьми. Добрий і люблячий Бог бореться за допомогою правди і любові, а диявол використовує хитрість і брехню, схожу на ту, яку він вилив у людські серця в раю: "Ви будете як боги!" Однак історія показує, що коли люди бунтуються проти справедливого царювання Бога, вони потрапляють у жахливу тиранію гріха, в неволю інших людей і, нарешті, демона.

Однак Бог не погоджується з таким станом речей. Він не ображається, бо Його не турбує гідність Його, як ображеного Творця, жахлива образа Його божественної Величності. Він знає, що відібрання належного Йому місця у світі закінчується катастрофою. Бо якщо Бог не на першому місці, то ніщо не стоїть на своєму місці, жодна з багатьох людських справ, як сімейних, так і державних. Звідси Христос приходить на землю, щоб знову підняти прапор Божого Царства і розпочати нову і остаточну боротьбу за владу над людськими душами. Він першим має право на неї за народженням - від віків, у вічній незбагненній Трійці, Отець родить Його як свого єдиного Сина. По-друге, Він має право на нас, бо провів кривавий бій на дереві хреста за серце кожної людини, відкриваючи махінації злого духа, його брехню та руйнівну силу гріха. Відтепер кожен, хто хоче, може служити Божій справі - Царству миру та справедливості, прощення та справжньої єдності. Єдності святої Церкви, її спасенній вірі та таїнств.

Тому Серце Ісуса - єдиний шлях до того, до чого прагнуть усі - до миру, справедливості, процвітання, чесності, як у житті сім'ї, так і держави. Але недостатньо хотіти цих речей або говорити про них, навіть дуже, через засоби масової інформації. Боже Царство має будуватися на правді. Це Божий закон, вчення Христа. Це не може бути одним із варіантів. Ми просимо цього в акті доручення людського роду Божественному Серцю: "Господи, будь Царем для всіх нас, не тільки для вірних, які

ніколи не віддалялися від Тебе, а й для марнотратних синів, які від Тебе відійшли". Тоді священник згадує: " Царюй над тими, яких ввели в оману помилкові погляди чи роз'єднала ворожнеча; приведи їх до пристані правди та єдності віри, щоб якнайшвидше стала одна вівчарня й один Пастир».

Сьогодні попросімо про ревність Божого Царства в нас, щоб ми хотіли підпорядкувати Христу Цареві не лише себе, але й наші сім'ї, парафії, свою Батьківщину. Тільки тоді в нас пануватимуть не пожадливість чи мода, а божественна любов і вічна справедливість, в якій кожен може знайти своє справжнє місце.

Серце Ісуса, в якому всі скарби мудрості та знання

Існує дуже стара притча про скарб, яка також є притчею про мудрість. Тут пастуху приснився сон, в якому він побачив далеку землю, повну пустель, де на березі великої річки будувались піраміди. У цьому сні він міг добре бачити місце, де був захований скарб. Оскільки він був дуже бідним чоловіком, то покинув свою хатину і схили гір, де пас овець і вирушив у найбільшу подорож свого життя. Після багатьох пригод він дістався до місця, яке побачив уві сні і почав копати. Коли він стомився з лопатою в руках, на дні глибокої ями, він почав сумніватися, чи зробив правильно, відмовившись від свого попереднього життя. Тоді сталася трагедія. Пастух побачив озброєних людей, що стояли на березі його розкопу. Це були бандити, які щойно вкрали решту речей, які він мав з собою. Вони також планували вбити його, щоб позбутися свідка, але ватажка банди заінтригувало, що цей пастух тут робить в пустелі? Почувши чесну відповідь про сон і скарб, він засміявся і сказав, що не варто вбивати божевільного. Він сказав, що колись у нього був подібний сон, він мріяв про місце в далеких горах, біля хати пастуха, і голос сказав йому уві сні, що там є скарб. Пастух здригнувся від цих слів, бо знав це місце. Коли бандити пішли, він вибрався з ями і повернувся назад. Виявилося, що те, що він дуже далеко шукав, було весь час з ним - у рідному місті, біля свого будинку, він знайшов великий скарб.

Господь Ісус у своїх притчах також розповідав про скарби, які ховаються у несподіваних місцях. Отже, у нас є притча про перлину, а також про роль, в якій людина знаходить скарб. В іншій господар дає своїм слугам велику кількість срібла для зберігання, а милосердний батько віддає синові половину свого багатства. Христос розповів про скарби, про які мріють звичайні люди, про які ми мріємо, щоб показати інші, більші справи. Христос пояснив здивованим людям, очікуючим на Спасителя, які уявляли собі Його як ефективного політика, що справжнє Царство Боже їм дуже близьке - "Боже Царство в тобі". Можливо, апостоли зрозуміли значення його слів лише тоді, коли воскреслий Христос послав їм з неба найбільший дар, Силу з висоти. Хоча на початку прихід Святого Духа супроводжувався вогненними язиками та сильним вітром, а також даром розмовляти іноземними мовами, то потім ці знаки припинилися. Залишилося духовне і невидиме - це могли побачити ті, хто переконався у тому, що живе

в серцях віруючих у Христа: любов, радість і мир, а також цілий спектр духовних дарів - від мудрості до страху Божого.

З цих дарів зітканий весь Новий Завіт, натхненний Божим Духом. Ви можете побачити блиск страху Божого в словах молодої дівчини, коли вона слухає благовіщення ангела і з довір'ям приймає майбутнього Спасителя. Захарій, наповнений даром благочестя, з радістю прославляє Бога, який одночасно повернув йому мову, подарував йому сина і скерував кроки Ізраїля на шлях миру. Тоді цей син, відомий як Йоан Хреститель, зможе побачити, подібно як й апостоли, що Бог приходить і діє в Ісусі. Саме побачити дії Бога в житті є найвищим знанням! Потім ті ж апостоли покажуть дію Дару Ради, коли вони вирішать в Єрусалимі, щоб не обмежувати Євангелія, але щоб щедро нести його язичникам. Вони зроблять це з відвагою, аж до мучеництва. Прикладом того може бути Степан, що свідчив про Христа і прощав своїм мучителям. Апостол Павло запише рядки своїх листів завдяки Дару Розуму, який Дух Святий дав йому зрозуміти та пояснити Божі істини всім поколінням. Врешті, ми бачимо мудрість, найбільший скарб, коли св. Петро, відрікаючись від Христа тричі, визнає Йому знову свою любов - «Господи, ти все знаєш. Ти знаєш, що я люблю Тебе».

Оскільки я знаю місце, де я можу знайти найбільші дари, то чому я так рідко там буваю? Один Отець пустелі сказав: "Весь світ сповнений людей, які кружляють тут і там, подорожують і продовжують рухатися. Ви можете їх знайти скрізь, але не у власних оселях". Нас часто спокушає диявол, мов того пастуха з притчі - кажучи, що щастя десь далеко, що я мушу зробити багато, щоб його отримати. Насправді Бог нам близький, і найбільша мудрість полягає в тому, щоб побачити скарби, які сам Бог хоче розмістити в моєму серці.

Або:

Вищезгаданий заклик буквально утворений зі слів св. Павла, який у Посланні до колосян зазначає, що в Ісусі Христі «заховані всі скарби премудрості й пізнання» (Кол 2, 3). Це означає, що Христос досконало знає всі природні та надприродні закони.

Ісус є Богом, тому Він має несотворену мудрість. Божественну і людську. Тут ми будемо говорити швидше про людську мудрість Ісуса. Як людина, Ісус володів усією мудрістю, яку Бог вилив у створений світ. Він також мав повні знання: він прекрасно знав усе, що може зрозуміти людський розум. Жоден мудрець чи вчений ніколи не дізнається, що знав Ісус. Якби Ісус хотів, він міг би відкрити всі таємниці природи і доти невідомі фізичні закони. Але Він не прийшов на землю, щоб навчати мудрості цього світу. Він хотів навчити нас незрівнянно більш цінних істин, що ведуть до спасіння.

Мудрість Христа Господа сяє на кожній сторінці Євангелія. Від Нього нічого не було приховано. Нутро людської совісті було Йому відкрите. Все було зрозуміло: минуле, теперішнє та майбутнє. Ісус із повною точністю передбачив обставини своєї смерті. Його пророцтва щодо долі Церкви постійно виконувалися протягом століть.

Вчення Христа дивовижне. Це не філософська система, розвинена поступово, як це відбувається серед людей, присвячених науці. Все, що проповідував Ісус, було готове, без жодних покращень.

У віці дванадцяти років Ісус вразив книжників і навіть Його Матір не зрозуміла свого Сина. Він збентежив фарисеїв настільки, що вони в кінці кінців відмовились говорити з Ним. Христос захоплював натовпи своїм вченням. Посланці священників із захопленням говорили про Нього: «Ніколи ще людина не говорила так, як цей чоловік» (Йн 7, 46). Священики запитували: "Звідки в Нього ця мудрість і чудеса, якщо Він не вчився?" (пор. Мт 13, 54). Слова Ісуса були настільки глибокими, що вражали - і були

настільки прості, що зачаровували серця всіх слухачів. Це справді була божественна мудрість, нескінченна, але пристосована для прийняття звичайною людиною.

Слова Ісуса до кінця віків будуть предметом роздумів і захоплення; Євангеліє стане школою, де будуть формуватися святі. Ми бачимо велику мудрість Ісуса в таїнствах, які Він встановив, і в Церкві, яку він заснував. Проходять століття, і ти не відчуваєш потреби змінювати чогось, що Він створив.

Зауважимо, однак, що Христос використовував усі ці скарби своєї мудрості та вмінь, щоб служити іншим, щоб творити діла любові.

Нехай те, що ми тут говорили про мудрість та знання Христа, буде нам світлом, яке дозволить краще пізнати велич нашого Спасителя та поживою для нашого благочестя та любові. Адже наш Спаситель, завдяки Його всезнанню, знав, з якими стражданнями він зіткнеться, і навіть протягом тридцяти трьох років Йому довелося це пережити духовно. Перед очима Він мав картину: своїх страждань у Гетсиманії, арешту, побиття, тернової корони та жорстокої смерті на хресті. В Гетсиманії Христос бачив усі людські гріхи, включаючи мої гріхи. Христос бачив, що для багатьох грішників Його Мука буде марною. Нехай ця думка приведе нас до вчинків покаяння та любові.

Серце Ісуса, в якому перебуває вся повнота божественності

Йн 1, 14: І Слово стало тілом і оселилося між нами, і ми споглядали славу Його, – славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини. Кол 2, 9-10: Адже в Ньому тілесно перебуває вся повнота божественності. І ви в Ньому маєте повноту. Він – Голова всякого начальства та влади. (пор. Еф 1, 10; Еф 3, 17-19)

У Біблії багато слів, які вказують на те, що Ісус Христос є Богом. Підтвердження цієї істини знаходимо насамперед у Новому Завіті, в якому сам Бог розкриває таємницю

Трійці та її спасенний намір. Ця істина розкривається не лише в прямому вираженні «Син Божий», яке використовується стосовно особи Ісуса, але й у багатьох інших біблійних свідченнях, наприклад, тих, що посилаються на правду про те, що Бог воскресив Його з мертвих або що Він сидить праворуч Отця.

У Посланні до римлян, наприклад, св. Павло, говорячи про конкретні вибори ізраїльтян, також посилається на Ісуса - одного з них, якого він прямо називає Богом: вони є ізраїльтянами, «яким належить синівство і слава, завіти, законодавство, служіння і обітниця (Бога). Їхніми є батьки, від них же тілом і Христос, який є Бог над усіма, благословенний навіки. Амінь.» (Рим 9, 4-5).

У самих Євангеліях ми також маємо багато слів і подій, які чітко вказують на божественність Ісуса. Пролог Євангелія від Йоана говорить про Єдинородне Слово, яке отримує від Отця повноту благодаті й істини і яке отримує від Нього славу. Святий Йоан неодноразово цитує слова Ісуса «Я є» - ім'я зарезервоване для Всевишнього, таким чином робить Христа рівним Богові: «Бо коли не повірите, що Я є, то помрете у ваших гріхах». (...) «Коли піднесете Сина Людського, тоді пізнаєте, що Я є, і що від себе нічого не роблю, а тільки як навчив Мене Отець, – те й говорю. (Йн 8, 24, 28). «Воістину, воістину кажу вам: Перш ніж був Авраам, – Я є!» (Йн 8, 58).

Також вчинки Ісуса: зцілення, вигнання злих духів, піднесення себе над Законом і Пророками, воскресіння мертвих, прощення гріхів і нарешті Його воскресіння є найбільш очевидним доказом того, що в Ньому справді живе вся повнота Божества. Сам Ісус, спровокований розмовою з Филипом, запевняє своїх учнів: Вірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені. Якщо ж ні, то через самі діла вірте. (Йн 14, 11).

Ці сильні акценти Біблії вони швидко увійшли до Церковної традиції та символу віри, знайшовши своє найдавніше відображення в ранньохристиянській літургії, в якій ми знаходимо такі христологічні заклики, як: Ісус є Господом; Прийди, Господи Ісусе! Переконавання про божественне синівство Ісуса підтвердили пізніше не лише апостоли через мученицьку смерть, але також й багато інших учнів Ісуса.

Роздумуючи над цією таємницею нашої віри, ми впевнено дивимося на Єдинородного Божого Сина і покладаємо на Нього всю надію. Він є нашим Посередником у Отця, і завдяки Йому ми можемо спокійно очікувати дня, коли нас запросить взяти участь у Його славі.

Серце Ісуса, яке Отець собі дуже вповодобав

Щодня повстає мільйони фотографій. Сьогодні майже кожен має при собі камеру. Немає нічого простішого, ніж зберегти момент на картині. Потім ви можете надіслати їх своїм друзям, показати їх в Інтернеті або видрукувати їх та вкласти в альбом. Мудрі люди кажуть, що ми сьогодні живемо в час "образкової цивілізації", в якій образ говорить більше, ніж слова. Можливо, тому ми ставимо людський вигляд так високо. Люди витрачають багато часу і грошей на зовнішній вигляд. Скільки зусиль докладають вони, щоб залишитися молодим! І все-таки рано чи пізно зруйнує їх час або хвороба. Але є ще один вимір краси.

У Старому Завіті краса і пишність супроводжують самого Бога: "Велич і блиск перед обличчям у нього, сила і сяйво в житлі його." Те, що Бог створив, також має гармонію і порядок, які захоплюють серце людини. З іншого боку, ми знаходимо застереження на сторінках Біблії не захоплюватися поверхневим виглядом. Краса іноді обманлива. Автор «Книги мудрості» робить зауваження язичникам, які «вогонь або вітер, або пливке повітря, або зоряне склепіння, або бистру воду, або світила небесні вважали за богів, правителів світу. - вони нехай знають, наскільки їхній Володар краший, бо сам Творець краси творив їх (...) Бо з величі та краси створінь по аналогії можна дійти до пізнання їхнього Творця".

Вигляд зірок велить псалмоспівцю кликати: "хто така людина, що пам'ятаєш про неї, або людський син, що навідуєшся до нього?" Бог створює речі, які є добрими і тому прекрасними. Людина є найпрекраснішим із Його створінь. Тим більше, що Месія пообіцяв Ізраїлю бути "найкрасивішим із людських синів": «Твоя врода перевершує красу людських синів.» (Пс 45, 3)

В Ісусі Христі Бог подарував світові найвищу красу. Коли ми читаємо Євангеліє, з кожною притчею, кожним чудом і ділом Господа Ісуса, стає зрозуміліше, що Він для нас як світло. Життя Христа прекрасне в зворушливій формі, воно захочує нас до наслідування. Ісус - "найкрасивіший із синів людських", як передбачив псалмист, але це видно перш за все у його вчинках. Христос прекрасний, коли молиться і каже Отцю "Авва", коли він вчить апостолів, як молитися. Ми бачимо його блиск у делікатності, з якою Він торкається прокажених, у любові, з якою Він обіймає дітей, у повазі, яку Він виявляє до всіх, у тому числі до відкинутих. Ісус схожий на польові лілії, одягнений у добро і милосердя, які виявляє до найбідніших, у мужності, з якою Він захищає жінку, засуджену на побиття камінням. Хоча не має куди покласти голову, «навіть Соломон у всій своїй пишності» не може зрівнятися з Ісусом, одягненим в одяг любові. Це ми бачимо особливо тоді, коли для нашого спасіння Ісус кидається в палаючу піч Страстей. У стражданні Він випробовується як золото, і хоча тортури та побиття змінили його обличчя до невпізнання, наші серця звертаються до Нього. Небесний Отець добре знав свого Сина, Він знав, чим Він обдарує людей. Тому при хрещенні Господа Ісуса з небес пролунав голос: «Це Син Мій улюблений, якого Я вподобав. Слухайте Його!"

Ми покликані дивитись на красу Божого серця. Але це ще не все - через Хрещення Бог робить нас своїми прийомними дітьми в Христі. Ми, звичайні люди, які маючи в собі схильність до зла та гріхів, мають також шанс на духовну красу. Хрещення розпочинає життя Боже в нас і показує цілком новий вимір світу. Мало того, приваблювати і задовольняти нас має нас не лише те, що видно очам. Ми покликані наслідувати Христа і наслідувати Його приклад, шукати сліди Божої краси у інших людей. На Хрещенні ми отримали білий одяг, можливо, ми навіть не знаємо, де він. І все ж це був лише знак одягання в Христа. Чи можемо ми сьогодні, дивлячись на своє життя, побачити що ми одягнені в Нього – в Христа?

Або:

Пророк Ісая предсказав Месію як вірного, вибраного слугу, в якому Бог буде мати своє вподобання (пор. Іс 17, 1). В Євангелії Бог Отець двічі оголосив, що Ісус є об'єктом Його вподобання. Вперше Ісус приєднався до покаяльного обряду на березі Йордану і разом із грішниками був охрещений руками Йоана Хрестителя. Тоді Святий Дух у вигляді голуба з'являється над головою Ісуса, і згори можна було почути голос Отця: «Це є Син Мій улюблений, якого Я вподобав» (Мт 3, 17).

Подібна подія відбулася на горі Табор. Там Ісус преобразився в присутності вибраних апостолів і дозволив їм побачити свою славу: "... обличчя Його засяяло, немов сонце, одяг же Його став білий, немов світло. І ось, з'явилися їм Мойсей та Ілля, які розмовляли з Ним. [...] Поки він [Петро] ще говорив, аж тут ясна хмара отінила їх, і ось з хмари пролунав голос: "Це є Мій Улюблений Син, якого Я вподобав. Слухайте Його!" (Мт 17, 2-5).

Небесний Отець має вподобання у своєму Сині, тому що Він є вірним образом Отця, образом Його величності та всіх Його атрибутів. У всіх істот є щось добре, адже кожне творіння - це творіння Боже. Однак тільки у Сина Божого добро дорівнює Отцю.

Тому лише у Святому Серці Ісуса Небесний Отець отримує повну славу. В Ньому тільки Богові поклоняються і люблять таким чином, гідним нескінченної величності. Ні всі Святі, ні Ангели разом із Пресвятою Дівою Марією не могли поклонитися Богові так само досконало, як це робить Пресвяте Серце Ісуса. Лише завдяки Його посередництву ми можемо віддати Богу гідну честь і таким чином придбати Боже вподобання.

У Святій Месі є молитва, яка прекрасно виражає розглянуту тут правду. Перед молитвою «Отче наш» священник бере в руки Гостію, піднімає Її і каже: "Через Христа, з Христом і в Христі Тобі Боже Отче Всемогутній, в єдності Святого Духа, всяка честь і слава на віки вічні". Це означає, що ми честь належну Богові повинні складати через посередництво Христа у з'єднанні з Ним та Його почуттями. Ми єднаємося з Ним через освячувальну благодать. Як гілка тісно пов'язана з деревом, так і душа з'єднується з Богом через благодать. Освячувальна благодать надає нашим вчинкам таку цінність, що вони стають приємні Богові. Всі наші таланти, краса та матеріальне багатство не рахуються перед Богом. Його освячувальна благодать - справжній скарб. Вдягнені в одяг освячуювальної благодаті, ми є об'єктом задоволення Предвічного Отця, разом з Ісусом, нашим Братом, Спасителем і Жертвою. Намагаймося помножувати цю благодать, часто приймаючи Святе Причастя.

Серце Ісуса, з повноти якого всі ми отримали

Святий Йоан Євангеліст, улюблений учень, якому пощастило спочивати на Серці Ісуса, отримав одкровення нескінченних багатств, захованих у цій божественній святині. Протягом усього свого життя св. Йоан з вдячністю думав про свого улюбленого Спасителя і проголошував, що «Ісус сповнений благодаті та правди» і що ми отримали все від повноти Його Серця.

Літанія до Пресвятого Серця Ісуса поділена на дві частини. Перша частина включає заклики, що нагадують, про Боже Серце гідне найвищої честі та любові. Тут сказано, ким є Ісус стосовно Пресвятої Трійці. Друга частина, яку ми розпочинаємо зараз, буде нагадувати нам, чим є Пресвяте Серце для нас, людей.

Воно є добротою і чудовим прикладом для наслідування. Роздуми над закликами першої частини літанії мали стимулювати нас любити, вподобати і присвятити себе Божому Серцю. У другій частині ми спробуємо з вдячністю вітати і адорувати Пресвяте Серце Ісуса як океан, повний чеснот і благодатей, з якого ми все отримали.

Наш Божественний Спаситель, об'являючись святій Маргариті Марії Алякок, сказав, що в Його Серці є безмежні скарби любові, благодаті, милосердя та спасіння; що Він прагне розлити ці скарби і збагатити нашу бідність, щоб кожен, хто хоче любити і поклонятися Йому, міг брати з цього джерела.

Іншим разом Ісус показав св. Маргариті своє Серце, як небесну скарбницю. Він сказав, що дорогоцінне золото скарбниці було даровано, щоб сплатити наш борг. Ісус хотів людям оголосити таємницю цього багатства. Свята Маргарита запевняла Христа, що Його Серце було для неї єдиним скарбом. "У мене, - сказала вона, - немає нічого, крім Серця мого Господа Ісуса. Він часто говорив мені: "Яке б добро було б без мене? Ти без мене була би дуже бідною".

Ми отримали все із щедрості Божого Серця. Як сонце є джерелом світла і посилає свої промені по всій землі, так і Пресвяте Серце Ісуса є невичерпним джерелом благодаті, з якого ми всі черпаємо.

Після гріха Адама людям не було надано жодної благодаті, крім майбутніх заслуг Христа. Ніхто не був спасений і не було нікому прощено будь-якого гріха, як тільки завдяки заслугам Христової Муки. Жодна молитва не була вислухана і не буде почута в майбутньому, як тільки завдяки благодаті Божого Серця.

Подумаймо над великими надприродними благами, якими ми користуємося в Церкві: ми зобов'язані Христовим таїнствами. Подумаймо про надані нам матеріальні блага. Все, що радує нас на землі, кожен промінь сонця, їжа, повітря, вода, квіти, птахи, все, що робить наш будній день щасливішим, все це подарунок від Ісуса. Також щастя, яке ми отримуємо на небі, буде дано нам лише завдяки заслугам Христа. Тож як же ми повинні бути вдячні своєму Спасителю! Як ми повинні намагатися життям, повним любові та відданості відплатити Ісусу за добро, яке ми отримуємо від Нього

Ісус є головою Містичного Тіла, Святої Церкви. Ми, як члени Церкви хоча б частково в житті, сповненому любові та жертвності ми повинні прагнути союзу з Ним. Чим повніше єднання з Ним, тим більше благодаті ми отримуємо, тим більше, хто ближче до джерела отримує більше. Ми повинні жити, працювати і страждати з Ісусом, і коли наші дні закінчаться - ми також повинні померти в Ньому. Усі наші думки, бажання та почуття повинні бути скерованими до Нього. Він - початок і кінець усього.

Серце Ісуса, прагнення одвічних висот

У латинському тексті та в старих книгах наведений вище заклик у такій формулі: "Серце Ісуса - прагнення до вічних пагорбів". Що це означає?

Слова взяті з благословення, яке дав патріарх Яків своєму коханому синові Йосифу. Він сказав: "Нехай благословення твого батька, більші, ніж благословення гір відвічних і ніж приваба горбів споконвічних, на голову Йосифа зйдуть, на тім'я князя між його братами." (Бут 49, 26).

Стародавні люди мали великий сентимент до гір. Вони вважали їх найдавнішими частинами землі, найбільш міцними і майже вічними. Бо вони бачили, як іноді змінюється русло річки, як поля змінюють свій вигляд, а гори завжди залишаються такими, якими вони були.

Подібні до вічних гір, у концепції Якова були патріархи та великі національні герої, які своїми чеснотами піднялися над рівнем звичайних людей. Ці патріархи з нетерпінням чекали Месії. І не тільки вибраний народ чекав прийдешнього Спасителя. Весь язичницький світ бажав і очікував когось великого, якого він не знав ближче і який,

мабуть, був відгомоном старозавітного пророцтва. Звичайно, найбільше його очікували патріархи та пророки, ті "споконвічні пагорби".

Як же ми повинні бути вдячні Богові, що Він закликав нас жити після народження Христа. У той час як патріархи та пророки мали задовольнитися фігурами, бажаннями та надіями, у нас вже є наш Господь, який справді присутній у Пресвятому Таїнстві. Ми можемо відвідати Його і прийняти Його у Святому Причасті. Перед обличчям палких бажань пророків нам слід соромитися, коли ми дуже рідко приходимо до нашого Спасителя, хоча Він залишається так близько - в дарохранительниці. Від нас залежить, чи Він буде царювати в наших серцях. Ми повинні приймати Святе Причастя якомога частіше, щодня або хоча б раз на тиждень, у неділю.

Отримавши Святе Причастя в храмі, ми маємо незабаром повернутися додому, на роботу ... Варто нагадати, що для нашого спілкування із Спасителем ми все ще маємо в своєму розпорядженні т.зв. Духовне святе причастя - це прагнення прийняти Святе Причастя.

Ми знаємо, що бажання Хрещення може в деяких випадках замінити Хрещення, яке зазвичай дається само собою - це називається Хрещення бажання. Бажання примирення з Богом у поєднанні з досконалим жалем може замінити сакраментальне Примирення, коли ми не можемо йти до сповіді. Прагнення прийняти Ісуса в Святому Причасті має подібні наслідки, як сакраментальне Святе Причастя.

Ісус прагне приєднатися до нас і завжди готовий прийти до нас. Так само, як свіже повітря, зігріте сонцем, воно завжди готове зайти до нашого будинку - все, що нам потрібно зробити, це відкрити вікна - відкрити вікна нашої душі через акт прагнення і Спаситель увійде до нього.

Вплив Святого Причастя повністю залежить від нашої налаштованості. Той, хто приймає духовне Святе Причастя із палкою любов'ю та живою вірою, може отримати більше благодаті, ніж той, хто приймає звичайним способом Причастя, але лише холодно. Спаситель святій Мехтільдї показав у видінні дві посудини: одну золоту, другу срібну. Він сказав їй, що золота посудину містить сакраментальні Святі Причастя, а срібна посудина - духовні Причастя.

Духовне Святе Причастя ми можемо приймати багато разів протягом дня, без обмежень: в храмі, вдома, в дорозі - скрізь. Давайте встановимо кілька моментів дня для духовного спілкування, наприклад: перед їжею, після їжі і перед сном, на початку кожного нового заняття. Нехай наше прагнення до Святого Причастя буде більшим, ніж у патріархів - "споконвічних пагорбів".

Серце Ісуса, терпеливе і багате милосердям

Терпіння - прекрасний атрибут Бога. Люди не слухаються Бога, а Він мовчить. Вони проклинають, а Він мовчить. Вони Його забувають так, ніби Його не було, а Він мовчить. Деякі люди навіть ще більше страждають від цього терпіння Бога і згіршені, бо створюється враження, що гріх - це не велика справа і що ти не мусиш дбати про Божу славу. Терпіння Бога відносно людей є настільки невичерпним, що здавалося б, що Бог створив людей лише для цього, щоб мати можливість застосувати до них терпіння і милосердя.

Яке невимовне терпіння виявив Ісус у своєму земному житті! За три роки Його апостоли завдали Йому чимало клопоту. Ісус все терпів і виправляв їх батьківською добротою. Навіть коли Юда привітав його підступним поцілунком, Ісус назвав його другом.

Коли натовпи оточували Ісуса цілий день, не залишаючи Йому часу для відпочинку, в Нього не було видно ні найменшої ознаки нетерпіння. Його надлюдське терпіння під час Муки на Голгофі навернуло язичницького сотника. З Його уст ніколи не вийшли слова обурення, чи скарги.

У Старому Завіті ми читали дуже цікаву історію про пророка Йону. Він звинувачував Бога, що Він занадто терплячий та милосердний до грішників. Щоб зупинити Божі наміри, Йона не їде до Ніневії, щоб повернути її мешканців. Він хоче, щоб Бог їх покарав і знищив. Але потім, примушений Богом, він проповідує покаєння перед ніневітянами; вони навертаються і Бог прощає їх. Тоді, замість того, щоб радіти, нещасний пророк гнівається і злиться. У свою чергу Бог виявляє терпіння і милосердя до Йони. Лагідними словами Він відкриває йому очі і спонукає змінити своє вороже ставлення до ніневітян.

У Новому Завіті найбільш зворушливою настановою про Божу милість є притча Христа про марнотратного сина. Коментуючи цю притчу, Святіший отець Йоан Павло II в енциклопедії "Dives in misericordia" говорить, що слово "милосердя" ніколи в ній не з'являлося. Однак воно було надзвичайно глибоко вписане у зміст самої притчі. Зауважте, що Христос розповів багато притч. Деякі з них Він дав у двох словах, що зрозуміти їх було непросто, і апостоли попросили Його роз'яснити. Він робив це цілеспрямовано, щоб слухачі, повертаючись додому після навчання, все-таки подумали про це і обговорили, що й було в звичаї у євреїв. Однак притча про марнотратного сина та його милосердного батька була розказана настільки детально, що всі зрозуміли це

одразу і ніхто не повинен просити Його роз'яснення. Ви бачите, наскільки Спаситель хвилювався, щоб всі її добре розуміли.

Ісус милосердився над усіма людськими нещастями - про це свідчать численні зцілення різних хвороб. У більшості випадків, однак, Він переживав за моральну бідність. «Адже Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло» (Лк 19, 10). Ісус приймає Магдалину, прощає її гріхи, через що фарисеї дивуються і гіршаться. Він також захищає жінку-перелюбницю, застидаючи тих, хто хотів її вбити. Коли самарянка відмовилася дати Йому води, Ісус зігнував її хамство, наставляв її та просвітлював її, представивши себе Месією. Коли св. Петро запитав Його, скільки разів він має пробачати своїм винуватцям, чи аж до семи разів, Ісус відповів: "Не кажу тобі до семи разів, але до сімдесяти разів по сім." (Мт 18, 22), що означає завжди.

Христова милість не була вичерпана під час Його земного паломництва. Прийшовши до свого Царства, Спаситель все ж піклується про тих, хто так сильно потребує Його милосердя.

У ХХ столітті, у 30-х роках, Господь Ісус з'явився перед сестрою Фаустиною Ковальською (померла 1938 р.) у Згромадженні Сестер Матері Божої Милосердя. У частих візитах Він розповідав їй про своє завжди живе і постійне милосердя, бажаючи переконати сучасних людей, що Він все ще охоче бажає спасіння всіх, навіть найбільших грішників. Рекомендував молитися в їхньому намірі і повторювати молитву: "Ісусе, я уповаю на Тебе".

Закінчимо ці роздуми молитвою сестри Фаустини: "Найсолодше серце мого Господа, повне милосердя і доброти, ми благаємо Тебе за бідних грішників. Не дай померти душам, викупленим такою дорогоцінною Кров'ю. Прийми тих, хто розтратив Твої блага, щоб і вони могли разом з нами прославляти на віки Твоє милосердя».

Серце Ісуса, щедre для всіх, які до Тебе взивають

Цей заклик зміцнює наше переконання, що ми знайдемо всі добра в Серці Ісуса. У цьому світі багато хто хотів би бути щедрим, але йому немає чого дарувати, бо він бідний. Інші, багаті можуть бути щедрими, але вони ні з ким не діляться, бо вони скупі. У Серці Ісуса ми бачимо і поклоняємось повноті невичерпних благ і водночас безмежної щедрості.

Хто такий багатий, як Ісус! Все матеріальне багатство - Його власність. Однак Він знехтував ним і в своєму земному житті хотів бути бідним настільки, що протягом останніх трьох років на землі Він жив із милостині. Ісус, Син Божий Творець, отримував хліб від створінь.

Нашому Спасителю нікуди було покласти голову, щоб відпочивати вночі. Він, мабуть, ніколи за життя не торкався грошей. Посилаючи своїх учнів проповідувати Євангеліє, Він також не давав їм гаманця, крім того: попередив їх не брати запасні сандалі чи одяг.

Ісус дарував людям інші, більш благородні багатства - надприродні благодаті. Христос також хоче давати нам ці благодаті, коли ми звернемось до Нього. Мандрюючи палестинською землею, Ісус здійснив кілька чудес, коли навіть Його про це не просили. Однак Він, як правило, очікує того, що ми будемо просити про благодать, і тоді Він виявляється щедрим. Отже, молитва є необхідною умовою здобуття всіх Божих благодатей. Це золотий ключ, який відкриває скарбницю Божого Серця. Не використовувати цей ключ було б великою помилкою.

Однак ми повинні усвідомити, що ефективність наших молитов впливає із заслуг Ісуса. Він молиться за нас і з нами. Ісус каже нам багато молитися, тому що хоче щедро давати нам свої благодаті. Проте нам слід подбати про якість молитви, щоб ми були на молитві зосереджені. Важко назвати молитвою слова промовлені бездумно і недбало. Ми повинні пам'ятати, до кого ми молимося: перед нескінченною величністю Бога, понад якої немає нічого більш гідного чи священного. Усні молитви потрібні тому, що вся людина, а отже, душа і тіло, повинні поклонитися Богові. Однак недобре обтяжувати себе занадто великою кількістю усних молитов, крім тих, що вважаються обов'язковими в житті християн. Перш за все, Ісус хоче почути голос нашого серця. Нам було б дуже бажано щодня присвячувати себе розумовій молитві (десяток і більше хвилин). На початку ви можете скористатися книгою: «Про наслідування Ісуса Христа», св. Томи Кемпійського. Неможливо практикувати всі види побожності. Виберіть те, що вам найбільше підходить. Перше місце слід приділити Тому, Хто загинув на хресті за нас. Він заслуговує на всю нашу велику любов. Після Нього ми можемо мати інших посередників: Божу Матір, наших покровителів та опікунів.

Серце Ісуса, джерело життя і святості

Коли Ізраїльтяни мандрували пустинею Рефідім, не вистарчило їм води. Майже вмирили від спраги і були у розпачі. Тоді Мойсей з Господнього наказу вдарив посохом

по скелі гори Хорів і утворилось джерело води, яке заспокоїло спрагу людей. Ця подія являється прообразом Пресвятого Серця Господа Ісуса. Роль Мойсеєвого посоха виконав спис Лонгіна, який відкрив Серце Спасителя і зранене Серце стало джерелом живої води, яка очистила світ від гріха.

В розмові з самарянкою Ісус порівнює свої слова до живої води, яка впливає для життя вічного. В останній день свята Наметів, Ісус перебуваючи в Єрусалимському Храмі, встав і вигукнув: «Якщо хто спраглий, нехай приходять до Мене, і п'є! Хто вірить у Мене, як каже Писання ріки води живої з нутра його потечуть». (Йн 7, 37-38). Роздумуючи над поданими біблійними фрагментами розуміємо як влучно те, що називаємо Ісуса джерелом життя. Ісус — джерелом надприродного життя, тобто джерелом Божої благодаті, яка в майбутньому наповнить нас хвалою блаженних на небесах, яку ми отримали під час Хрещення, укріпили в Таїнстві Конфірмації, тобто Миропомазання і помножуємо приймаючи Святе Причастя.

Ісус є джерелом нескінченної благодаті, джерелом найчистішим та непроминаючим, джерелом святості, тому хоче, щоб ми були святими, бо написано: “Тож будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий” (Мт 5, 48). Також апостол Павло, пишучи до солунян, пригадує їм: “Це ж воля Божа – ваше освячення ” (1 Сол 4, 3).

Прагнення християнської досконалості — це наша повинність. Часто бракує нам відваги, щоб рішуче вступити на цю дорогу. Святість бачимо як непідступну гору з гострою терниною і здається що навіть кроку не зможемо пройти, щоб піднятися вище. І якщо так думаємо — помиляємось.

Насправді шлях до святості — це виконання Божої волі з любов'ю кожної хвилини нашого життя. Господь не дивиться на важливість діла, яке ми виконуємо, тільки на намір та любов, з якою ми його виконуємо. Навіть незначна дія, не маюча в очах світу великого значення, але виконана з любов'ю Господньої волі, більше нас освятить, а ніж інші дії, важливі в своїй суті, але виконані без доброго наміру.

В житті Пресвятої Діви Марії і святого Йосифа, дивлячи людськими очима, не було великих дій. Життя їх було тихим та простим, однак захоплювало подивом небеса, тому що Святе Сімейство, не шукаючи великих дій, освячувалось виконуючи звичайні обов'язки.

Кожної хвилини нашого життя виконуймо те, чого очікує від нас Господь Бог. Покладемо в Його руки наше минуле, теперішнє та майбутнє. Кожна людина має своє власне покликання і крокує до святості в таких умовах, яких Боже Провидіння її поставило.

Дбаймо про молебень до Пресвятого Серця Ісуса, яке є джерелом життя і святості. Щоденно жертвуймо Йому нашу працю, думки, розмови, також хвилини відпочинку, стараймося підтримувати єдність з Ісусом Христом протягом дня, тоді будемо впевненими в тому, що крокуємо дорогою святості.

Серце Ісуса, убогання за гріхи наші

Ці слова зачерпнуті з Першого Послання святого Йоана Євангеліста: "Він – умилоствивлення за наші гріхи, і не тільки за наші, а й за гріхи всього світу" (1 Йн 2, 2). Це означає, що Ісус взяв на себе усі наші гріхи і покутував за них, щоб нам вислужити прощення. Перша людина згрішила і занурила людство в безодню несправедності без можливості самостійно вийти з неї. Зробити це мав хтось невинний, а на землі були одні грішники.

Жодне створіння не могло гідно винагородити Божій величі. Видавалося, що гріх не можна було виправити. Господь однак не хотів назавжди втратити своє створіння, тому знайшов спосіб, щоб винагородження рівнялось образі. Вирішив, що Син Божий стане людиною, прийме на себе людське тіло і душу і в такій постаті страждатиме, щоб отримати прощення за людські провини. Ясним блиском засіяли три Божі прикмети: справедливість, мудрість і доброта. Слово стало тілом. Божий Син оселився серед людей і приніс цілковите помилування. Такого винагородження Господь Бог не відкинув, бо було здійснене улюбленим Його Сином і мало безкінечну цінність.

В Ісусі Христі була віддана Господу Богу слава, на яку мав право, а яку люди та збунтовані ангели відкинули. Одна краплина Христової Крові, одна сльоза, а навіть один подих звернений до Предвічного Отця могли б змити гріхи світу, але наш Спаситель захотів пожертвувати Богу Отцю винагороду більшу, ніж було потрібно, винагороду превелику.

З першої хвилини свого земного існування Ісус жертвується Божій справедливості, погоджується на життя в бідності та численні впокорення, погоджується на життя, яке мало закінчитись в безодні страждання і зневазі на Голгофі. Це велика любов до людей спонукала Ісуса так вчинити. Любов Господнього Серця, яка постійно триває і ніколи не закінчиться. Однією з причин, чому Ісус залишився в Пресвятих Дарах є власне Його бажання клопотати за нами перед Отцем. Хоче завжди бути посередником між грішним світом та Божою справедливістю, щоб випрошувати Боже милосердя для світу.

Ці роздуми мають нам ще раз пригадати, яким великим злом є гріх і яка велика ціна людської душі, для спасіння якої Син Божий так важко страждав. Ми повинні мати духа покаяння та не забувати про наші гріхи, отримавши прощення в таїнстві Покаяння. Постійно перепрошуймо Господа Бога, особливо під час вечірніх молитов та на початку кожної Святої Меси.

Серце Ісуса, людськими зневагами переповнене

Саме втілення було великим актом приниження для Сина Божого, який народився, як і інші людські діти, але цього Йому було замало: Він хотів бути найбіднішим з усіх - Він народився у стайні. Коли Ісус покинув Назарет, для Нього почалися набагато більші приниження. Єврейські старійшини постійно переслідували Його, даючи Йому різні прізвиська та звинувачували Його в змові з Вельзевулом. Під час Страстей приниження Христа пройшли усі міри. Він став об'єктом вишуканого презирства. Усі звинувачували Його, і ніхто Його не приймав. Який триумф для лідерів єврейського народу, а яке приниження для Христа! Його судили і засуджували як хулителя, гіршого за найбільших злочинців: Його одногolosно визнали винним смерті. Після цього вироку Його переслідувачі відмовилися від усіх гальм людської стриманості. Ісуса били кулаками, плювали на Нього і глузували: "Пророкуй, хто Тебе вдарив?" (Лк 22, 64). Ісус не сказав ні слова ...

У п'ятницю вранці Христа привели в преторій Пилата, щоб підтвердити смертний вирок. Йому довелося гуляти вулицями Єрусалиму, переповненими людьми, які приїхали з усіх сторін на Пасхальні свята. Ісус ходив пов'язаний, як небезпечний лиходій. На обличчі у Нього були плями крові. Ті, хто вів його, поводитися з Ним жорстоко. Якщо якийсь іноземець приїхав з-поза Палестини і запитав тоді місцевих людей про окривавленого Ісуса, хто напевно мав би відповідь: "Він є фальшивим пророком, який, очевидно, заслужив собі добре, оскільки так ставляться до Нього наші лідери». Справжній злочинець, мабуть, не дуже рахувався б з цими думками. Для благородного Серця Спасителя це було великим стражданням, Він хотів випити до дна чашу гіркоти. Ці кричущі, ненависні натовпи Христу довелося ще не раз зустріти, коли Його привели до Ірода і знову до Пилата, а потім на Голгофу.

Пилат не хотів мати справу з приведеним євреєм. Дізнавшись, що він галілеянин, відправив Його до Ірода. І Ірод, як писав євангеліст, «зі своїми воїнами понехтував ним та висміяв Його, одягнувши у світлий одяг, і відіслав Його до Пилата» (Лк 23, 11). Він помстився за те, що Ісус не лише не хотів чинити жодного дива, але й зовсім не хотів з ним розмовляти. Солдати, привикли до неробства, чекали такої можливості, щоб могли познущатися над Ним доволі. Ісус знову опинився перед Пилатом. Той запропонував, щоб євреї обрали в'язня, якого слід звільнити з нагоди свят. Євреї обрали Баравву - відомого лиходія.

Ісус, засуджений на смерть, йшов обтяженим деревом ганьби серед двох лиходіїв, як людина, проклята Богом і людьми. Голова в терновому вінці, очі вкриті кров'ю і сльозами, щоки сині від ударів. Від Його благородної краси не залишилося нічого, крім ніжного, люблячого погляду. Звершилися плани єврейських священиків, котрі бачили в Ісусі загрозу для своєї влади. Назарянин повис на хресті. І тут теж натовп ранив Його безжальним знущанням та грубим глузуванням. Він закликав Його зійти з хреста. Йому не вистачало людських почуттів, щоб залишити вмираючу людину в спокої.

Ось скільки скорбот Христос зазнав за гріхи людської гордості. Тому давайте остерігатися цього гріха. Щоб позбутися гордині, практикуймо чесноту смирення. Визнаймо свої помилки та гріхи. Не виправдовуймо себе перед людьми, тим більше не даваймо себе обманювати, що ми без гріха. Якщо ми не готові прийняти приниження, то, принаймні, намагаймося бути байдужими до похвал та нагород з боку наших ближніх. Любімо смирення, бо воно є у Божественному Серці Ісуса, котре палає любов'ю.

Серце Ісуса, за провини наші сокрушене

Пророк Ісаїя, натхненний Богом, за вісім сотень років до Христа описав Його Муку з такою точністю, ніби він дивився на це власними очима. З того приводу це пророцтво Ісаї деякі називають "П'ятим Євангелієм". Давайте послухаємо цих слів: "Не було в ньому ні виду, ні краси, щоб на нього споглядати, – ні вигляду не було у ньому, щоб нам подобатись. Зневажений, останній між людьми, чоловік бóлів і той, хто знає, що таке страждати; немов людина, що перед нею обличчя закривають, зневажений, і ми його нізачо мали. Та він наші недуги взяв на себе, він ніс на собі наші болі. Ми ж, ми гадали, що його покарано, що Бог його побив, принизив. Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на ньому, і його ранами ми вилікувані.» (Іс 53, 2-5).

Ісус зазнав усіх страждань тілом і душею, і жодного болю Йому не пощадили. Розглянемо спочатку його страждання на тілі.

Ми ніколи не можемо зрозуміти, як сильно страждав Христос, бо не можемо зрозуміти, наскільки тонка була його людська природа. Жоден мученик не постраждав так, як Христос. Ми також не в змозі зрозуміти, що таке гріх, за що Христос мав винагородити Божу справедливість. Гріх походить з двох джерел: гордості та забороненого задоволення. Гріхи гордості нагородив (відшкодував) Христос приниженням, тілесні гріхи фізичними стражданнями.

Ми знаємо, що людська природа Христа була іпостасно (сутнісно) пов'язана з божественністю. Здавалося б, що через це Його страждань може бути менше. Проте було навпаки. Коли страждання зустрічає нас, ми хотіли б негайно віддалити їх. Христос, навпаки: хоча Він був всемогутнім, Він ніколи не використовував свою всемогутність, щоб менше страждати; Він хотів якомога більше страждати, щоб максимально відшкодувати своєму Отцю за наші гріхи. Хто може зрозуміти, наскільки великі були вимоги Божої справедливості, щоб наш гріх міг бути належним чином виправлений? Хто може поррахувати, скільки страждань було потрібно для ідеальної винагороди за людські гріхи? Скільки Ісусу довелося страждати під час бичування, вінчання короною з тернини, на шляху до Голгофи, і особливо переживаючи агонію на хресті!

Але, безумовно, найжорстокішими були його душевні страждання, страждання його душі, біль Його люблячого Серця. Його кривавий піт свідчив про ці страждання, переживання в Гетсиманії. Історія згадує лише декілька випадків такого поту. Це симптом незмірної напруги духовних страждань. Ісус, безумовно, бачив усі гріхи світу, які Він взяв на себе. Він також побачив величезну кількість душ, які, незважаючи на Його жертву та Його Страсті, будуть засуджені. Він бачив гріхи, які будуть вчинені під час Його спасенної Муки: ненависть фарисеїв та старших, зрада Юди, відречення Петра. Він також передбачив страждання, які повинні були пережити століттями члени Його Містичного Тіла, мученики всіх часів.

Слід також зазначити, що Ісус страждав без будь-якої втіхи. Справді, ангел зійшов з неба і стояв біля Нього в Гетсиманії. Але яку ж розраду може дати сотворіння для Бога-Людини, навіть якби воно було ангелом? Ангел міг тільки Його адорувати і мовчати.

Ісус страждав з любові до нас. Наші гріхи були причиною Його Страстей. Деякі святі, бажаючи наслідувати страждаючого Христа, жили суворим і життям повним зречень. Проте ми часто уникаємо страждань - обираємо, що простіше у житті. А ми повинні приймати недуги, з якими ми зустрічаємося на своєму шляху без бунту. Намагаймося свідомо вибирати якесь умертвіння, щоб віддати честь Страстям нашого Господа Ісуса.

Серце Ісуса, аж до смерті слухняне

Мешканці Палестини не змогли вийти з захоплення, побачивши, як Ісусу підкоряється вітер, вода, риби і навіть нечисті духи. Однак сам Ісус, Син Божий, був також слухняним не лише Отцю, але й людям.

Насамперед був слухняним своєму Отцю. Автор Послання до євреїв вкладає слова псалмоспівця в уста Христа: «Ось іду, - в заголовку книги написано про Мене, - щоб виконати Боже, Твою волю». (Євр 10,7; Пс 40, 7-9). Христос сказав про себе: "... бо я зійшов з неба виконувати не Мою волю, а волю Того, хто Мене послав. А воля Того, хто Мене послав, є та, аби все, що Він Мені дав, Я не втратив" (Йн 6, 38-39). Христос в Гетсиманії молився, щоб Він виконав Божу волю. Святий Павло в Посланні до филип'ян говорить: Ісус Христос "понизив себе самого, образ слуги прийнявши, постав у подібності людини, і з вигляду був, як людина; Він упокорив себе, був слухняним аж до смерті, і то хресної смерті." (Флп 2, 7-8).

Христос на прохання Отця стає людиною, щоб, прийнявши на себе людські гріхи, гідно перепросити величність Божу. Це вимагатиме від Нього великої жертви. Про це свідчить Його молитва в Гетсиманії: "Отче мій, якщо можливо, нехай Мене обмине ця чаша; однак не як Я хочу, а як Ти." (Мт 26, 39). Ісус міг попросити Отця звільнити Його від цього завдання і був би почутим. Однак любов Ісуса до Бога Отця і до людини вимагала згоди. Слова Спасителя в Гетсиманії: "однак не Моя хай буде воля, але Твоя." (Лк 22, 42) - вони були правилом усього життя Спасителя, і для нас вони є прикладом для наслідування. Ісус не лише віддався волі Отця у всьому, але Він підкорився навіть створінням, і перш за все слухався своєї Матері Марії та свого опікуна Йосифа. Святий

Лука писав у Євангелії, що дванадцятирічний Ісус, повертаючись з Єрусалиму до Назарету, підпорядковувався Марії та Йосифу.

Святий Лука знав це від Марії, матері Спасителя. Тож він описав послух як найхарактернішу рису Ісуса, якою Марія найбільше захоплювалася. У Назареті Ісус добровільно виконував накази двох людей, які хоч і були святими, але були лише людьми, а Він був Сином Божим.

Ісус корився не тільки своїй святій Матері та Опікуну. Він також виконував вказівки своїх переслідувачів, дозволяв бути пов'язаним в Гетсиманії і вести себе від священника Ананії до Каяфи, від Пилата до Ірода. Христос визнає Пилата, що він має владу над ним; однак нагадує йому, що ця влада надана йому з висоти. Ісус корився катам, які розіп'яли Його. Останні слова Спасителя: «Звершилося!» (Йн 19, 30) - означали, що Божа воля була виконана.

Ісус навчає нас послуху своїм прикладом. Послух стосується всіх людей, починаючи з маленької дитини до Папи Римського, оскільки він також повинен підпорядковуватися Божому Закону та нормам держави Ватикана. Покірність - умова суспільного порядку. В її основі лежить четверта заповідь. Якщо в машині всі деталі виконують своє завдання, то вся машина працює добре. Якщо ні - відбувається несправність, і машина перестає працювати. Так само в суспільстві є порядок, коли кожен виконує те, що належить до нього.

Послух – це один з трьох чернечих обітів. Ченці, вірні Конституціям і Правила свого ордену, впевнені, що вони виконують Божу волю в усі часи. Також було б добре и католикам – мирянам мати свій розпорядок дня і дотримуватись його. Дотримуючись цих правил, не піддаючись миттєвим примхам буде послухом колись прийнятим нормам і це буде наслідуванням Христа, слухняного Отцю аж до смерті.

Серце Ісуса, списом пробите

Христос був прибитий до хреста у п'ятницю. Це був день підготовки до Пасхи, найбільшого свята в Старому Завіті. Згідно з єврейськими правилами, було неприпустимо залишати тіла померлих на таке велике свято. Також євреї вимагали від Пилата, щоб він приказав перебити голінки конаючим на хрестах засудженим і тим самим спричинити їм негайну смерть.

Такі переломи кісток викликали додатковий біль. Євреї, ймовірно, хотіли б випробувати Ісуса такими тортурами. Солдати, надіслані Пилатом, зламали голінки обох лиходіїв, які були ще живі, але побачивши, що Ісус уже помер, вони відмовилися від цього злочину. Розповідаючи про це св. Йоан Євангеліст зазначає, що таким чином збулося пророцтво: "Кістка Його не буде поламана" (Йн 19, 36; Вих 12, 46). Святий Йоан додає, що натомість "один з воїнів списом проколов Йому бік, і тут же витекла кров та вода" (Йн 19, 34). Євангеліст зазначив цей факт як очевидця: "Той, хто бачив, засвідчив, і правдиве його свідчення [...] Бо сталося це, аби збулося Писання [...]" Будуть дивитися на Того, кого прокололи" (Йн 19, 35-37). Це пронизування Серця Христа було необхідним, щоб не було ні найменшого сумніву, що Христос дійсно помер.

Для нас, християн, пробите Серце Христове є символом Його найвищої любові та відданості. У Бревіарії ми читаємо: "Твоє серце поранене, щоб ми дивлячись на видиму рану і побачили невидиму рану любові. Тілесна рана вказує на духовну рану". Пролита кров свідчить про повне знищення жертви. Це стосується кривавих жертв у Старому Завіті. Без цього кровопролиття Христова жертва була б неповною.

Господь Ісус являвся різним святим із Серцем, видимим на Його грудях, щоб збудити почуття любові та вдячності, зворушити серця грішників, а також щоб заохотити нас до покути та відшкодування за гріхи. Христос оголосив, що хоче, щоб Йому поклонялися в такому образі. До св. Маргарити Марії сказав: "Ось Серце, яке так полюбило людей, що нічого не занедбало, щоб показати свою любов до них. Але взамін воно зазвичай отримує невдячність, презирство, образи, святотатство та холод".

Наш Спаситель дав зрозуміти, чого Він очікував від нас: любові та відшкодування за гріхи; Він вказав, як ми можемо найкраще спокутувати гріхи світу. Перш за все: часте Святе Причастя, особливо в Першу п'ятницю місяця, у свою чергу участь у святій Месі, яка правиться як відшкодування за образи, які Ісус зазнав у Пресвятому Таїнстві; Свята година в Перший четвер місяця, що відзначається в храмі на спільному молебні або окремо, і нарешті апостолат. Ми повинні, по можливості, боротися з гріхом, протистояти злу в нашому найближчому оточенні.

Окрім способів винагороди Пресвятому Серцю, у нас кожен день є багато можливостей терпляче пережити будь-які негаразди чи хвороби; відказатися від чогось або прийняти на себе невеликі зречення. Усі ці маленькі добрі справи можемо жертвувати як винагороду Божественному Серцю за гріхи, що постійно кояться у світі. Христос не відкине їх. Він зможе використати їх для спасіння багатьох душ, яким загрожують вічна загибель. Допоможімо Христу рятувати душі?

Серце Ісуса, джерело всякої розради

Недарма після закликів до Серця Ісуса, який принизився, страждав і був пронизаний списом - слідує заклик, який визначає Серце Ісуса як джерело всякої розради. Цей заклик нагадує нам слова св. Павла: "Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милостей і Бог усякої втіхи, який розраджує нас у всіх наших скорботах, аби і ми могли потішити тих, хто перебуває у різних скорботах" (2 Кор 1, 3-5).

Нам усім потрібна розрада, тому що всі ми маємо часто якісь турботи в цьому світі. Сьогодні життя - це постійна боротьба. Різні страждання пригнічують нас: фізичні - хвороби, втома, голод, холод; духовне - приниження, спокуса, сумніви, ненависть з боку наших ближніх, страх перед смертю ... Тож нам потрібна розрада, яка дала б нам деяку радість, мов олію, яка підтримує полум'я лампи нашого життя. Багато хто шукає цієї втіхи в іграх, алкоголі, наркотиках, чуттєвості або в гріху. Вони відчувають таку втіху, як той спраглий, хто п'є солону воду.

Іноді ми намагаємося шукати допомоги у людей. Однак чи часто нам вдається зустріти добру і мудру людину? Скільки разів ми зустрічаємось з фальшивим другом, який обтяжить нас тягарем власного хреста, або лицемірною людиною, яка хоче потішити нас компліментами, які нам не приносять користі? Єдину справжню розраду ми можемо знайти в Пресвятому Серці Ісуса. Він сказав це сам; "Прийдіть до Мене, всі стружені та обтяжені, – і Я дам вам відпочинок!" (Мт 11, 28). Ісус дав св. Маргариті обітницю: "Я буду втіхою всім душам, які віддані моєму Серцю".

Коли в якомусь смутку чи тузі ми звернемося до нашого Спасителя і усвідомимо Його любов, ми почуємо в своїй душі Його голос: «Я люблю тебе, я з тобою і хочу твого

добра». Тоді наші труднощі втрачають свою гостроту, і душа повертається до спокою та мужності продовжувати нести важку долю.

Ісус може бути нашим справжнім другом, оскільки Він знає смак страждань та співчуття до страждаючої людини. У Посланні до євреїв ми читаємо: "Адже маємо не такого Первосвященника, який не може співчувати нашим слабкостям, але який подібно до нас був випробуваний у всьому, за винятком гріха. Тому приступаймо сміливо до престолу благодаті, щоб одержати милість і знайти благодать для своєчасної допомоги.» (Євр 4, 15-16).

Ісус знає всі людські біди та нещастя, не лише з часів свого земного життя. Він завжди їх бачить. Слава, яка його оточує, не зробила Його серце нечутливим. Воно завжди те саме. "Я не залишу вас сиротами", - сказав він. Він залишився з нами в Пресвятому Таїнстві, щоб нам не довелося шукати Його далеко на небі. Тому в Євхаристії ми маємо Серце, якому ми можемо довірити свої скорботи та втіхи.

Ісус із дарохранительниці оточує нас усіх любов'ю та супроводжує нас на всіх стежках нашого життя. Скільки сил і відваги вливає в наші серця усвідомлення того, що Ісус є тут у цій консекрованій Гостії. Той, хто знає наші труднощі та скорботи, знайде ефективний спосіб потішити нас.

У Святому Причасті Ісус приходить до наших душ. Тож у нас немає підстав заздрити святому Йоану, що він міг сперти голову на груди Спасителя. Якби ми мали віру, яку мали святі, то знання того, що Ісус є з нами, розвіяло б усі наші скорботи. Страхи тікали б, як темрява перед сходом сонця.

Серце Ісуса, життя і воскресіння наше

Ісус - наше життя. Він не лише початок і причина нашого духовного життя, не тільки наш божественний гість, який приходить відвідати нас; Він приходить, щоб назавжди залишитися в наших душах. Христос хоче жити і працювати в них, щоб ми могли жити Його життям.

Ісус сказав: "Перебувайте в Мені, і Я - у вас. Як гілечка не може приносити плоду сама по собі, якщо не буде перебувати у лозі, так і ви, якщо не будете перебувати в Мені. Я - лоза. ви - гілечки» (Йн 15, 4-5). Які чудові горизонти нам відкрилися! Це переливання життя Христа в наше життя є таємницею безмежної любові Бога. Цю тему часто піднімає святий Павло: "Бо як тіло одне, але має багато членів, так і всі члени: хоч їх багато, становлять одне тіло, - так і Христос. [...] Ви - Тіло Христа, а окремо ви члени". (1 Кор 12, 12, 27); "І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, який полюбив мене й видав себе за мене" (Гал 2, 20). Апостол Павло вчить, що ми з Христом одне тіло. Він - голова, а ми - члени. Ми мусимо це усвідомлювати, ми не можемо забути про це, бо це велика гідність, яку нам дано. Ми повинні думати про це часто з любов'ю. Виконуймо всі наші дії в присутності Ісуса і на Його честь, і тоді ми станемо як полотно, на якому Божественний Учитель напише свою картину. Це означає вести життя у з'єднанні з Христом. Ми також називаємо нашого Спасителя своїм воскресінням. Ось так сам Він назвався, звернувшись до Марти, яка плакала при гробі свого брата: «Я - воскресіння і життя» (Йн 11, 25). Воскресіння мертвих та життя живих - додає св. Йоан Златоуст. Так само, як воскресив Лазаря, так Він також воскресить наші тіла при кінці світу.

Ісус є причиною нашого воскресіння, оскільки Він вислужив його своєю смертю. Перше наше воскресіння відбувається в таїнстві Хрещення, в якому душа отримує

справжнє надприродне життя. Це заорука воскресіння наших тіл. Тоді Святий Дух приходить до нас, щоб оселитись у нас. Дух - це життя.

Друге воскресіння відбувається в таїнстві Покаяння. В кожному мить на всіх континентах нашої землі відбуваються тисячі воскресінь, більш дивовижних, ніж воскресіння Лазаря.

Воскресіння наших тіл відбудеться тому, що ми є членами Містичного Тіла Христа. Ми є з Христом одним тілом, Головою якого є Він, і ми є його членами. Як воскрес Голова, так повинні також бути воскресені й члени. "Невже Христос поділився?" - питає св. Павла в Посланні до коринтян (1 Кор 1, 13).

Спаситель готує нас до воскресіння через Святе Причастя. Він сказав: "Хто їсть Моє тіло і п'є Мою кров, той має вічне життя, і Я його воскресну останнього дня" (Йн 6, 54). Отже, Нікейський Собор називає Євхаристію символом воскресіння.

Воскресіння Христове є зразком і заорукою нашого воскресіння в майбутньому. За словами св. Павла ми повинні наслідувати Воскреслого Христа. Отже, як Ісус Христос вийшов із гробу і не повернувся до нього знову, так ми, отримавши життя душі благодаттю Хрещення та таїнством Примирення, повинні вистерігатися повернення до гріха та уникати нагоди до зла. І далі: як Христос після свого воскресіння більше не належав до світу, так і ми повинні бути думками звернені до Бога. Святий Павло, навчаючи филип'ян, сказав: "Адже наше громадянство - на небесах" (Флп 3, 20).

Серце Ісуса, мир і примирення наше

У Старому Завіті Месію називають князем миру (пор. Іс 9, 5). Над різдвяним вертепом ангели співали: "... а на землі - мир людям Його вподобання" (Лк 2,14).

Мир - одне з найважливіших благ людини. Ні багатство, гідність, слава, ні навіть здоров'я не можуть принести щастя, якщо чоловік не має миру, неспокійний. Перш за все, нам потрібен мир з Богом, досяжний завдяки таїнству Примирення. Як же ж ми повинні бути вдячні Спасителю, що Він своєю Мукою вислужив нам це таїнство, яке таким простим способом відновлює наш душевний спокій. Чи цінуємо ми собі це розрешення, отримане під час сповіді? Можливо, ми приділяємо найбільшу увагу розмові зі священником, а менше – відпущенню гріхів, що є суттю таїнства. Пам'ятаймо, щоб всі умови доброї сповіді були дотримані: Щирий жаль за гріхи., тверде рішення більше не грішити, щира сповідь, відшкодування за гріхи Богу та ближньому.

Ісус дарує нам мир самим собою. Він полягає у відданні Божій волі у всьому і контролі над своїми пристрастями. Це не означає, що наше життя має бути вільним від боротьби та труднощів. Це було б ілюзією. Не може бути ідеального спокою на землі. Такий мир може існувати лише на небі, де ми будемо ідеально з'єднані з Богом.

Мир, який приніс нам Ісус, - це не спокій сплячої людини чи солдата, що тікає із поля бою. Мир Христа досягається для християнина, який бореться зі своїми злими схильностями і перемагає спокуси тіла та ілюзії цього світу. Цей мир є плодом чистої совісті та зірвання з кожним гріхом.

Ісус, Князь Миру, хоче, щоб мир панував серед людей. Він сказав: "Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам" (Йн 14, 27). Мир без Бога і без любові до ближнього не може тривати довго. Бо мир є участю людей доброї волі. Міжнародні конференції та підписані мирні декларації не дають впевненості тривалого миру, оскільки вони не покладаються на Бога і не рахуються з Ним.

Святий Лука Євангеліст подає таку подію з життя Спасителя: "Коли Ісус наблизився і побачив Єрусалим, то заплакав над ним, кажучи:" Якби і ти зрозуміло у цей день, що потрібне для твого миру! Тепер же сховано від очей твоїх"(Лк 19, 42). Єрусалим не впізнав Князя Миру, який прийшов до нього, він відкинув мир, який приніс йому Ісус. Недостатньо самому зберігати мир. Потрібно його поширювати. Не забуваймо ці слова Господа: "Блаженні ті, які творять мир, бо вони синами Божими названі будуть" (Мт 5, 9), тобто, як діти Божі, вони будуть насолоджуватися любов'ю Отця. У Парє-Ле-Моніалі Господь Ісус також пообіцяв наповнити миром тих, хто поширюватиме молебень до Його Пресвятого Серця. Заслужимо собі цей мир і благословення!

Серце Ісуса, жертво за грішників

Ісус - це жертва, яку грішники приносять за свої провини. Справжніми катами Ісуса були наші гріхи. Отже, ми були причиною Його страстей; ми прибили його до хреста. Кожен гріх сприяв був причиною страждання Христа і поранив Його Серце. Отже Серце Ісуса все ще є жертвою, принесеною грішниками, і буде так до кінця світу, тому що кожен гріх знов ранив Його.

Хоча Ісус вже не страждає так, як колись страждав на хресті, проте упокорення та приниження, яких зазнає в Пресвятому Таїнстві, Він пов'язав тісно зі своєю болісною Мукою, що коли Він з'являється перед деякими святими, Він майже завжди як Той, Хто страждає, серед знарядь своїх Страстей, зі словами повними смутку. Так з'явився Христос Маргариті Марії Алякок, бл. Анжелі з Фоліньйо та сестрі Бенігні Ферреро - Він просив про відшкодування за гріхи, тобто про винагороду за гріхи.

У всіх релігіях приносять жертви. У Старому Завіті Богові приносилися плоди землі та тваринні жертви. Жертва завжди була головним і найважливішим актом культу. Вона полягала у тому, щоби щось віддати Богові через знищення чи спалення. Священик, представник громади, промовляв: "Боже, Ти - Господь усього і всіх сотворинь. В Тебе є право над нами на життя і на смерть. Через наші гріхи, які ми скоїли ми заслужили на смерть, тому ми повинні бути знищені, щоб задовольнити твою величність. Проте Ти цього не вимагаєш, тому принаймні ми вбиваємо і спалюємо тварину, яка нас представляє".

Однак Бог сказав через пророка Малахію, що немає задоволення від жертв, принесених народом Ізраїльським. Вони мали значення лише в тому сенсі, що були фігурою великої, справжньої жертви, яка буде принесена Богові в майбутньому.

Щоб принести таку досконалу жертву Богу-Отцю, Єдинородний Син Божий став людиною, прийняв тіло і душу людини і пожертвував своє життя за нас на Голгофі. Це була досконала жертва, яку прийняв Небесний Отець. У ній Христос був і священиком, і

жертвою. Ця жертва знищила наші гріхи, тому Христос став жертвою грішників. "... і кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха" (1Йн 1, 7).

Христос був жертвою не тільки для людей Йому сучасних, але для всіх поколінь і всіх часів, а отже, і для нас. Чи слід вважати цю жертву чимось дуже далеким? Христос хоче, щоб усі покоління брали участь у Його жертві. Отже, Спаситель у своїй безмежній любові, мудрості та всемогутності знайшов спосіб зробити свою жертву присутньою у всі часи та у всіх місцях. Він встановив святу Месу, щоб ми брали участь у Його жертві не менш по-справжньому, ніж Божа Матір, св. Магдалина, Св. Йоан та благочестиві жінки, які були на Голгофі, коли Христос помер на хресті.

Свята Меса є уприсутненням Христової жертви - це найважливіша подія на нашій планеті. Це повторюється щодня з усім багатством благодатей, як це було вперше на Голгофі. Будемо в неї брати участь з великою любов'ю і вдячністю.

Серце Ісуса, спасіння тих, хто на Тебе уповає

Як приємний цей заклик для нашого серця! Це відкриває перед нами чудові горизонти вічного щастя. Хто довірив Христу, той не соромиться навіки і спасеться. Спасіння наших душ - це те, що нас найбільше цікавить. Це єдине необхідне благо, яке нам потрібно. Чи ми досягнемо його? Звичайно, якщо ми довіримося Спасителю.

Надія - одна з трьох основних чеснот, без яких християнин не може бути спасеним. Надія дуже важлива для нас, бідних грішників, які проходять паломництвом важкі шляхи дочасності. Вона - зоря, яка дає нам мужність і веде нас до далекої небесної Вітчизни. Яким важким було б наше життя, якби ми не мали надії, що коли-небудь отримаємо нагороду від Бога на небі! Якби ми не були впевнені, що могли б заслужити цю нагороду через чесне життя та добрі вчинки. Якби ми ходячи по землі, не могли довірливими очима дивитись у небо.

Коли подумаємо про Бога, перше почуття, яке нам нав'язується, - це те, що Бог - це велич, сила, всемогутність. Порівняно з Богом ми дуже малі. Бог - це все, а ми - ніщо. Звідси спонтанно виникає тривога. Однак Бог хоче, щоб ми любили Його перш за все, щоб любов переважала над страхом. Ось чому Він сказав нам покладати надію на Нього.

У Старозавітному Писанні ми часто стикаємося з прекрасними твердженнями про надію та довіру. "Лише Він [Бог] - моя скеля, моє спасіння, мій притулок: я надалі не похитнуся. [...] Лише в Бозі спочивай, моя душе, адже на Нього моя надія" (Пс 62, 3, 6), - каже псалмист. У Новому Завіті св. Павло у своєму Посланні до римлян пише: "Надія ж не засоромлює, адже Божа любов розлита в наших серцях через даного нам Святого Духа." (Рим 5, 5). А в Посланні до Тимотея він пояснює: "... ми і працюємо й зазнаємо утисків, поклавши надію на живого Бога" (1Тим 4, 10). Наша надія ґрунтується на міцному фундаменті, на обітниці Бога, який є вірний своєму слову. Бог всесильний і сповнений любові, тому Він хоче і може легко виконати те, що обіцяє.

Кожен з нас може сказати: Ісус - це все моє. Він помер за мене і дав мені все так, ніби я один на світі. Ісус не тільки думав про мене на хресті, але тепер на небі він думає

про мене і дбає про моє благо. Хоча є мільярди душ, Пресвяте Серце може охопити всіх. Тому я не атом, загублений в океані цього світу. У мене є Спаситель, який любить мене і особисто мене знає, який супроводжує мене всюди любов'ю і постійно доглядає за мною.

Що ще більше міг би зробити наш дорогий Спаситель, щоб спонукати нас повірити в Його любов, довіряти Йому? Чи може Його Серце бути нечутливим до голосу нашого серця, яке просить допомоги, потрібної до спасіння?

Нехай в нас буде безмежна довіра та непохитна надія в любляче Серце Спасителя. "Я не маю страху", - каже один із шанувальників Божого Серця, навіть якщо я зіткнувся б із важкими випробуваннями. Все це знає і передбачає це Серце, яке любить мене більше, ніж найкращі мої батьки. Він знає слабкість моїх плечей. Я впевнений, що Він не обтяжить мене таким важким хрестом, який я не міг би перенести. Він завжди допоможе мені своєю благодаттю подолати всі труднощі.

Дорогий мій Спасителю, я цілком присвячуюсь Твоєму Божественному Серцю. Зроби все, що хочеш зі мною.

Серце Ісуса, надіє тих, хто в Тобі вмирає

Цей заклик є відгомонам слів св. Йоана: «Блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі» (Одкр 14, 13). Коли людині потрібно більше підтримки, якщо не в годину смерті? У ці критичні моменти Пресвяте Серце Ісуса - наша єдина і непохитна надія. Безперечно, кожна людина відчуває інстинктивний страх перед смертю, яка дає кінець нашому життю на землі. Це не дивно. Тому що смерть - це не Боже діло, а результат гріха. Думка про смерть наповнює людину головним чином тому, що це початок іншого життя, і ми не впевнені, що воно нам принесе.

Буває, що деякі люди не бояться смерті і навіть цього хочуть. Потрібно сказати, що оскільки не всі страхи смерті слухні, бажання померти не завжди є мудрим і виправданим. Якщо хтось хоче смерті, бо йому вже надоїло жити, то християни не можуть цього схвалити. Деяким язичникам настільки набридло життя, що покінчили його самогубством, а їхні друзі вважали це розумним. Звичайно, тільки люди, переконані, що смерть - це кінець людського життя, могли думати і діяти саме так. Для нас смерть - це не кінець, небуття чи сон. Смерть - це пробудження до іншого справжнього життя в Богу.

Якщо ж хтось хоче смерті, бо він давно хворий і багато страждає і є тягарем для родини, тоді у його бажанні не буде нічого поганого, якщо він остаточно погодиться з волею Божою.

Святі прагнули померти, щоб якнайшвидше зустрітися з Богом і любити Його на небі більше, ніж це можливо на землі. Свята Тереза від Дитяти Ісуса, помираючи, пристрасно сказала слово "Я люблю". Це було її останнє слово на землі.

Святий Андрій апостол, побачивши хреста, до якого мали його прибити, привітав його, волаючи: "О добрий хресте, жаданий хресте, тут нарешті будуть заспокоєні мої гарячі прагнення". Святі могли насолоджуватися смертю, яка наближалась, оскільки були до неї підготовлені і, як апостол Павло, могли сказати: «Адже для мене жити - це Христос, а померти - це надбання» (Флп 1, 21).

Для людини, яка уповає на Бога, смерть - це не привид, але друг, або мати - згідно слів Іова. Мати, яка вводить у вічне життя, подібно до того, як земна мати вводить свою дитину у мирський світ.

Той, хто покладає надію в Серці Ісуса і вмирає в Ньому, може не боятися смерті. Померти в Серці Ісуса - це намагатися жити в освячуючій благодаті і віддатися Пресвятому Серцю Ісуса. Хто поклоняється Пресвятому Серцю Ісуса, той відчує особливу втіху і зміцнення від Нього в момент своєї смерті. Він не буде сумніватися в Божій милості. Ісус сказав в одному із об'явлень: "Для моїх поклонників я стану найбезпечнішою втечею в їхньому житті, а особливо в годину смерті"

Серце Ісуса, насолодо всіх Святих

Пресвяте Серце Ісуса - це не лише зміцнення нашого смертного життя та надія при смерті. Це також наша насолода в майбутньому житті, причина нашої слави на небі, так само, як на землі, це причина всіх благодатей.

До цих пір ми роздумували над божественним походженням нашого Спасителя та Його життям в Пресвятій Трійці, над Його втіленням та таємницями Його життя на землі, над Його смертю та воскресінням. Ми захоплювались Його любов'ю та дарами, якими Він обдаровує людей. Земне життя Спасителя закінчилось; Отець на небі Його чекав.

Вознесіння! Який це великий тріумф нашого Господа! Він вознісся на небо, взявши з собою незліченну кількість святих душ, які чекали свого звільнення у відхлані. Того ж дня почався похід від землі до неба для багатьох членів Містичного Тіла Ісуса, які є Його надбанням і Його радістю. Відтепер Ісуса люблять і обожнюють усі спасенні люди і назавжди Він буде насолодою всіх Святих.

Одного променя обличчя Христа, що сяяв на горі Табор, було достатньо, щоб троє апостолів майже втратили почуття, щоб св. Петро більше не хотів повертатися на землю. Святій Терезі Авільській пощастило побачити людську природу Христа в захопленні. Звичайно, вона не могла бачити Його в усій Його величі, бо жоден із смертних не може бути реципієнтом такого погляду. Свята була полонена чудовим сяйвом Христа. Вона сказала, що порівняно з цим сяйвом - сонячні промені втрачають всю силу.

Блаженна Анжела з Фоліньйо побачила Христа зі стигматами на руках, сяючим дивним світлом. "З тих пір, - сказала вона, - я переживаю велику радість при пам'яті цього тонкого світла, в якому я побачила таємницю зв'язку нашого тіла з Богом. Я досі бачу цю руку зі слідом цвяха, яку мені показав Спаситель, кажучи: "Це скільки ж я страждав за тебе". Як чудово буде бачити Ісуса на небі, що випромінює славу. Ми зможемо споглядати там Його нескінченну любов". Коли Блаженна на мить відвела

погляд від Ісуса і подивилася на ангелів, вони не зробили на неї великого враження, бо вся їхня краса була захована в Христі і походила від Нього. "Мої очі, - згадувала вона, - були поглинені найвищою радістю і майже не бачили творинь".

Святий Франциск Ассізький отримав благодать почути пісню слави, яку співали ангели. Від звуків мелодії святий впав в екстаз. Яку ж насолоду будемо відчувати, слухаючи цей спів скрізь нескінченні віки? Якою радістю буде пізнати голос самого Ісуса? Особливою радістю для спасених буде бачити Божественне Серце Спасителя, повне любові до людей, до кожного з нас. Сьогодні ми відчуваємось недостойними займати навіть найменше місце в Його Серці. На небі ми побачимо всі обставини нашого земного життя, в тому числі й ті, які нам здалися неважливими, і які були натхнені нескінченною любов'ю. Тоді наше маленьке людське серце з невимовною радістю зануриться в простори Божої любові, як крапля води в океан. Ми зрозуміємо, що Божественне Серце було для нас причиною і джерелом благодаті та всього добра. Пресвяте Серце Ісуса - це наше життя і бере участь у всіх наших справах. Якою ж радістю буде дякувати Йому протягом усієї вічності!

Пресвяте Серце Ісуса, втіхо ангелів і святих, віримо, що Ти також будеш нашим щастям у вічності. Пригорни нас до себе і вчини, щоб ми на цій землі шукати полегшення не людях і речах, але тільки в Тобі.

Пресвяте Серце Ісуса, через яке до нас дійшло спасіння. Честь і слава Тобі навіки.
Амінь

Використано тексти:

1. Rozważania o litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa, www.prowadzmnie.pl
2. <https://prologburzy.wordpress.com/tag/serce-pana-jezusa/>